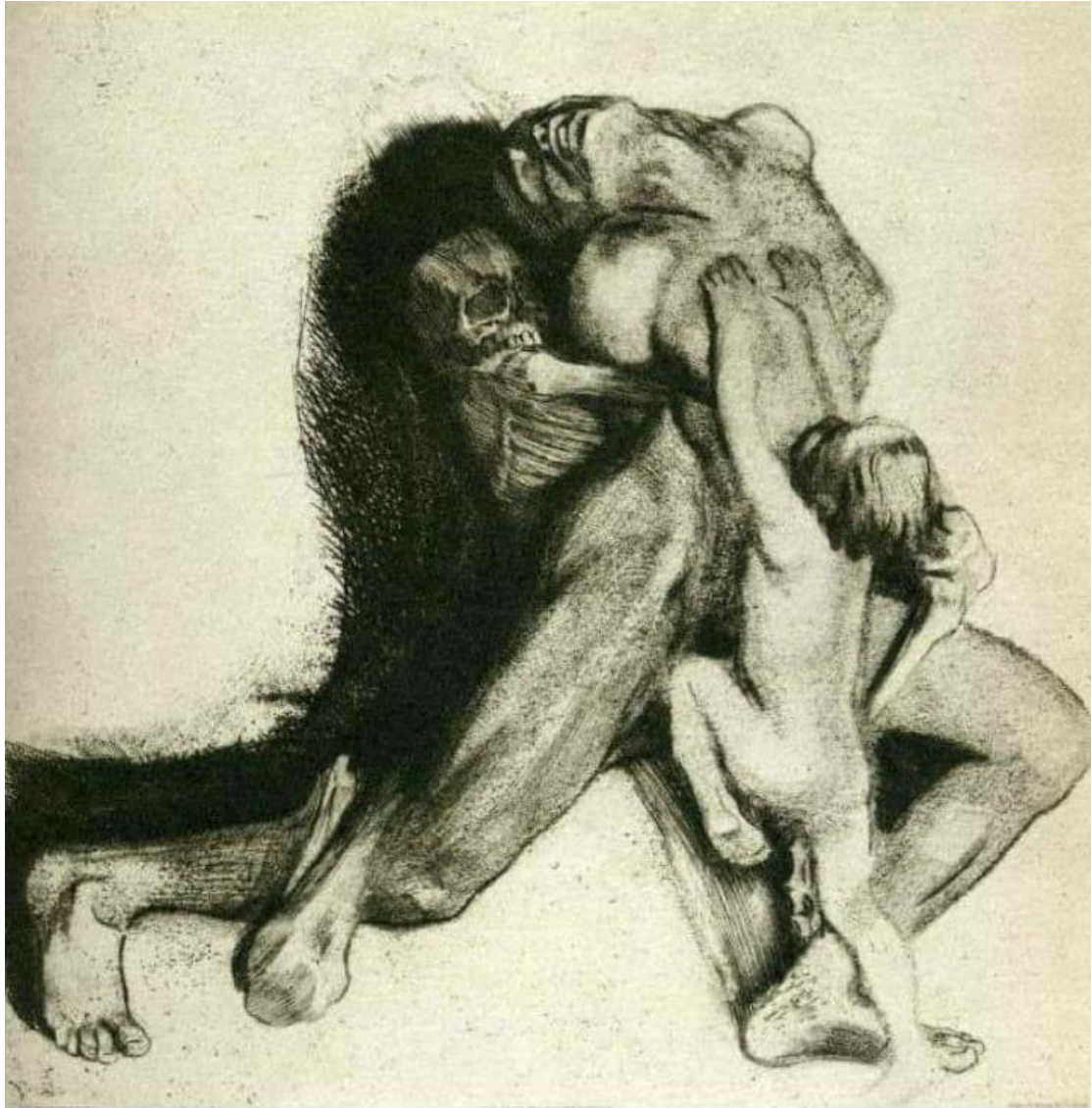

Ευαγγελία Γατσωτή

Νάγια

Death and Woman (Self-Portrait) 1910, Käthe Kollwitz

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Λίγα λόγια

Η Ευαγγελία Γατσωτή γεννήθηκε στην Αθήνα το 2001. Πέρασε τα παιδικά και εφηβικά της χρόνια στη Νάξο. Το 2019 επέστρεψε στη γενέτειρά της, ως πρωτοετής φοιτήτρια του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του ΕΚΠΑ.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας

6976075515

Email

Erithelgikleonos88@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 - Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Νάγια* της Ευαγγελίας Γατσωτή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Πλανόδιος, νεαρός ενήλικας

Μητέρα, μεσήλικη

Φωνές

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Απόγευμα, σε μια κατάμεστη ευρωπαϊκή πλατεία: Ένας πλανόδιος μουσικός ξεδιπλώνει την τέχνη του πίσω από ένα αναποδογυρισμένο καπέλο με κέρματα. Όταν τελειώνει το show του, τον πλησιάζει μία καλοντυμένη γυναίκα, εμφανώς εύπορη και του ζητάει να μιλήσουν. Πηγαίνουν σε ένα εστιατόριο και στην πορεία του εξηγεί ότι θέλει από αυτόν να προετοιμάσει μία performance, αποκλειστικά προορισμένη για τον ετοιμοθάνατο γιο της που βρίσκεται στο τρίτο στάδιο του καρκίνου. Του ανακοινώνει ότι το παιδί πρόκειται να υποστεί ευθανασία και η ίδια θα χαιρόταν πολύ αν εκείνος δεχόταν να παίξει μπροστά του, στις τελευταίες του στιγμές, λίγο πριν η αναισθησιολόγος του κάνει την τελική ένεση.

ΣΚΗΝΙΚΟ

Μεταβαλλόμενο

*Αφιερώνεται στη Ροζάστρα,
μία πρόζαυθη νεράδα του καιρού μας*

Σκηνή πρώτη

(σκοτάδι στη σκηνή, ακούγεται μία φωνή με auto-tune)

ΦΩΝΗ AUTO-TUNE: My sister hung herself on Thursday. I'm still reeling with the stages of grief. All I can think to say is: if any of you ever feel that bad... please... message me. I am here for you. You have so much more love in your life than you think you do.

ΦΩΝΗ AUTO-TUNE: Η αδελφή μου κρεμάστηκε την Πέμπτη. Είμαι ακόμη συγκλονισμένη απ' την απώλεια. Το μόνο που θέλω να πω είναι: αν ποτέ κανείς από εσάς φτάσει να αισθάνεται τόσο άσχημα... ας μου στείλει ένα μήνυμα. Είμαι εδώ για σας. Μην απελπίζεστε. Όλοι μας έχουμε πολύ περισσότερη αγάπη στην ζωή μας απ' όση μπορούμε να φανταστούμε.

ΦΩΝΗ AUTO-TUNE: My sister hung herself on Thursday. I'm still reeling with the stages of grief. All I can think to say is: if any of you ever feel that bad... please... message me. I am here for you. You have so much more love in your life than you think you do.

(ένας νεαρός άντρας εμφανίζεται στη σκηνή, κρατώντας ένα κερύ)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Το κείμενο που ακούστηκε, αναρτήθηκε από την αδελφή σου, στο facebook, την επομένη του θανάτου σου. Ήταν ο δικός της τρόπος να σε αποχαιρετήσει-αναίμακτα-και να τρίψει στα μούτρα των διαδικτυακών της φίλων την ευαισθησία της. Φυσικά, ούτε πήρε το πρώτο αεροπλάνο για Ελλάδα ούτε άλλαξε η ζωή της στο ελάχιστο. Ο τοίχος της όμως, γέμισε για μερικές μέρες από συγκινητικά μηνύματα συμπαραράστασης, "Dear, I am really sorry for your loss..." και άλλα παρόμοια...!

Στην κηδεία σου ήρθαν πολλοί γνωστοί-πολλά άτομα γνωστά σε εσένα, άτομα που τα γνώριζες φατσικά, που σε χαιρετούσαν στο δρόμο κι αναρωτιόσουν «τον πούστη! Από που με θυμάται;!»-ήρθαν στην εκκλησία και κρατούσε ο

καθέννας τους από ένα κερι, βαριεστημένα!, αδιάφορα!, με την απαιτούμενη κατάνυξη ωστόσο...

Ήρθαν και γειτόνισσες πολλές, να χαιρετήσουν από υποχρέωση... έσφιζαν το χέρι του άντρα σου για τα συλλυπητήρια. Παρεμπιπτόντως, εκείνος πήγε το πρωί να ποτίσει τις γλάστρες σας, σα να μη συνέβη τίποτα.

Τη μάνα σου την είχανε χαπακιωμένη-φυτό σε μια καρέκλα δίπλα στο φέρετρο. Συνερχότανε κατά καιρούς και ούρλιαζε, γρήγορα όμως ξανάπεφτε σε νιρβάννα.

Ο πατέρας σου μονολογούσε: «Είχα κάνει πολλά γι' αυτό το παιδί!» παρότι οι κακές γλώσσες σιγομουρμουρίζαν πως ήταν πάντα αδιάφορος και απών.

Μια φίλη σου, αποφάσισε να 'ρθει τελευταία στιγμή. Σκούπισε στο προαύλιο, βιαστικά, το κραγιόν της με μια χαρτοπετσέτα-δεν ήταν πρόπον να εμφανιστεί με κραγιόν-και μπήκε μέσα σαν κυνηγημένη να παρακολουθήσει τη νεκρώσιμο.

Μια άλλη φίλη σου, στο δρόμο του γυρισμού, έβαλε μουσική στ' αμάξι.

Ο ξάδελφός σου, ο αριστερός, ο εναλλακτικός, που κάνατε ωραίες συζητήσεις στα νιάτα σας, διάβασε με χέρια σταθερά έναν απλό και απέριττο επικήδειο, χωρίς μελοδραματισμούς. Τελείωσε, μάζεψε τα συγχαίρια κι από κει και έπειτα, δεν σταμάτησε να βρίζει τον ψάλλη που διάβασε δημόσια τον κατάλογο των ονομάτων των οικογενειών που έδωσαν χρήματα στη μνήμη σου.

Της θειάς σου...

Της θειάς σου της δόθηκε η ευκαιρία να φορέσει ξανά το τετριμμένο ταγέρ που φορούσε παλιά στις εθνικές επετείες. Κρατούσε ένα μαντήλι για ξεκάρφωμα, φαινόταν όμως. Δεν έκλαιγε. Ήταν απλώς συναχωμένη.

Γυαλιστερά από το κλάμα μάτια δεν είδα πουθενά... αλλά έτσι κι αλλιώς... δεν είναι πια και το σύνθημα.

Και το γραφείο τελετών έκανε εξαιρετική δουλειά! Είχε τιγκάρει το φέρετρο στα λουλούδια. Μεταξύ στέρνου και πηγουνιού ήσουν φουλαρισμένη! Ένα μάτσο γαρύφαλλα πεταμένα, σχημάτιζαν γύρω απ' το λαιμό σου ένα χαβανέζικο κολιέ!-υπέροχος τρόπος για να κρύψουν τα σημάδια του σχοιγιού!

Ένα «Κρίμα!» σε παραλλαγές πλανιόταν στο χώρο. Ανταλλάσανε βλέμματα όλοι... Τι να 'τανε άραγε;! Αμέτοχοι...; Συνένοχοι...;! Μακάριοι...;! Δεν κατάλαβα κι ούτε έμαθα ποτέ!

Και δεν έμαθα γιατί εγώ δεν ήρθα στην κηδεία σου! Έμαθα για το θάνατό σου από ένα post. Όλα τα παραπάνω τα φαντάστηκα, αν και είμαι σίγουρος πως κάπως έτσι έγιναν.

Δεν μου θυμώσες ε; Το ελπίζω! Πως να μου θυμώσεις βέβαια! Εσύ ήξερες πολύ καλύτερα πως είναι να αναγκάζεσαι να επινοείς ιστορίες για να κάνεις την πραγματικότητα λιγότερο δυσβάσταχτη... Μήδεια...!

Ιστορίες. Διαλυόμενες ουσίες, να σπάνε την πικρίλα της ζωής, να σε γλυκαίνουν...

Ξέρετε... όλοι σας... Είναι σκληρό...

Είναι σκληρό, για κάποιον που έχει ανάγκη να αφηγηθεί, να συνειδητοποιεί πως οι ιστορίες του, δεν είναι αντάξιες των ανθρώπων.

Καταδικάζεται να παρακολουθεί αμέτοχος τις αναμνήσεις και τις ονειροπολήσεις του, να ξεμακραίνουν σαν οδοιπόροι προσκυνητές...

Βγάζω τα πολτοποιημένα μου φτερά από το μπλέντερ και κάνω στις ψυχές σας face painting.

Πεθαίνω από αγωνία να δω, ποια θα είναι η πρώτη που θα βγάλει εξανθήματα.

Ίσως και να μπορούσες να δεις λίγη απ' τη φλόγα μου, Νάγια, ίσως να μπορούσες... ίσως, αν δεν έκαιγε μέσα σου ιερή μανία...

Μήδεια, μέσα στην έκστασή σου, φρενιασμένη, ανακατεύεις το αίμα του φόνου με το αίμα της γέννας σου.

Τι άλλο να κάνω για να σε ξεορκίσω;, τι άλλο μου μένει απ' το να ιστορώ;

Οι τόσες υπαινικτικές σου κραυγές, βαθιές ουλές πάνω στη μνήμη.

Γυναίκα, ενσαρκωμένη κόλαση.

Γυναίκα, που δεν ανεβαίνεις ποτέ πιο πάνω από την κόλαση.

Ήσουν επιζήσασα και δεν σου τράβηξαν πάνω το σκοινί.

Ποιος όμως και ο λόγος της ανάβασης;

Οι επικριτές σου καθρεφτίζονται γελοίοι στην αντανάκλαση της πουριτανικής τους αξιοπρέπειας.

Έχουν δώσει στα παιδιά τους ονόματα με ήχους παρμένους απ' τη φωνή τη δική σου, την παρακλητική.

Κι όταν τα φωνάζουν να έρθουν κοντά τους, προσπαθούν έτσι, έμμεσα θαρρείς, να εκμαιεύσουν από τον αέρα, τη συγχώρηση.

Νάγια, στο ναό του κόλπου σου, θα φτάνουν πάντα γονυπετείς, ιδρωμένοι γενειοφόροι αντεραστές, ταπεινωμένοι απ' τη βαθιά επίγνωση του πόσο λίγοι υπήρξαν.

Αναστενάζεις.

Οι τοίχοι του άδειου σπιτιού πολλαπλασιάζουν την αντήχηση του στεναγμού σου.

Δεν τιμωρήθηκες, βούλιαξες μόνο σ' αυτό τον αναστεναγμό.

Δε βρήκε πρόσφορο έδαφος η ενοχή.

Κάθε σχισμή στο σώμα σου, ένα στόμα ερπετού που ανοίγει και εκπνέει λιβάκι καθαριστικό.

Επειδή δεν έμαθες να σέβεσαι τους ιερούς έρωτες, πνίγηκε η ανάσα σου στις αναθυμιάσεις της αυτοάμυνας.

Σε τύλιγε, από εκείνη την πρώτη μέρα, ένας πλανώμενος μαγνητισμός.

Σε άλλα χρόνια, θα 'θελαν να συγκεντρώνονται γύρω σου οι μάγοι και οι ποιητές.

Πριν από σένα πίστευα πως ενηλικιώνεται κανείς όταν απαλλαγεί από τη μαλθακότητα.

Εσύ δεν απαλλάχτηκες ποτέ.

Είχες όμως από χρόνια μέσα σου μεστώσει.

Στο χειμερινό ηλιοστάσιο της ανασφάλειάς σου, ακόμη πλαγιάζουν, παλεύουν και συγκρούονται οι πρόγονοι και οι προκάτοχοι.

Τα φέματά τους κρέμονται από λοβούς αυτιών, βάρβαρα κομμένων και χριστιανικά επανατοποθετημένων στα κέρινά τους πρόσωπα.

Μια αυτοειπληρούμενη προφητεία, δειλή, τραβάει αργά το μαύρο πανί που σιεπάζει τους καθρέφτες.

Κι εγώ θέλω να είμαι μπροστά σ' αυτή την αποκάλυψη.
Γι' αυτό θυμάμαι, όσο μπορώ.
Ποιος ήμουν και ποιος είμαι;
Γιατί όσο περνάει ο καιρός περισσότερο εμένα ξεχνάω, παρά εσένα.
Εσένα, Νάγια.
Και οι φωνές μας
Και οι φωνές μας παραμένουν
ανάμεσα στους κρότους
οι μόνοι αυτήκοοι μάρτυρες
αυτού του κάτι
Αυτού του κάτι που κάποτε
πιστέψαμε
πως υπήρξε.

ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνή δεύτερη

(Κατάμεστη ευρωπαϊκή πλατεία, δύο χρόνια πριν. Ακούγεται ήχος πλήθους που κινείται. Ανεβασμένος κάπου, ο Πλανόδιος κινεί με τα δάχτυλά του δύο μαριονέτες και τους δίνει φωνή, έχει περασμένη στον ώμο του μία κιθάρα και κάτω-μπροστά του υπάρχει ένα αναποδογυρισμένο καπέλο.)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Όταν επιτέλους είδαν τον ήλιο και βγήκαν απ' τη σπηλιά, εκείνη που δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να σωπαίνει, καταδέχτηκε συμβατικά τις λέξεις του και είπε:

ΜΑΡΙΟΝΕΤΑ 1: Μπορώ να πάρω μαζί μου τους σταλαγμίτες; Να ξεριζώσω έστω έναν ή δύο;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Κι εκείνος, της απάντησε:

ΜΑΡΙΟΝΕΤΑ 2: Αγάπη μου, τα όντα αυτά, δε βγαίνουν στο εξωτερικό φως.

ΜΑΡΙΟΝΕΤΑ 1: Μα γιατί;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τον ρώτησε εκείνη όλο απορία.

ΜΑΡΙΟΝΕΤΑ 2: Δεν έχουν άλλη δύναμη παρά ν' αναπηδούν απ' την υπόγεια νύχτα όπου γεννιούνται.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Και τότε ένα δάκρυ καθαρού πνεύματος αθόρυβα εισήχθη στο σώμα της, ένα δάκρυ από κάθε τι που είναι αδυναμία, απουσία, κενό, μίσος, αρρώστια ή επιθυμία.

(αφήνει κάτω τις δύο μαριονέτες και αρχίζει να παίζει ένα κομμάτι με την κιθάρα)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει)*

Το σώμα μου λειάνη που κάνανε ποδόλουτρο
Απόβρασμα, σιατόμουτρο τους άκουγα να λεν
Δεν έχω πια τη γλώσσα μου, την τρώει τ' αλυσόδεμα
Της νιότης μου το ξόδεμα, οι φώκιες έξω κλαιν.

(Σταδιακά βγαίνει από τη σκηνή, η Μητέρα, περπατώντας αργά σα χαμένη, κρατάει τσάντα. Είναι πλάτη στη σκηνή, στέκεται δίπλα στους κύβους όπου είναι ανεβασμένος ο Πλανόδιος, τραγουδάει ένα νανούρισμα με απεύθυνση στο κοινό)

ΜΗΤΕΡΑ: *(τραγουδάει)*

Σιγανά σε νανουρίζω
Bajuschki Bajju (Μπαγιούσι Μπαγιού)
Και γλυκά σε ταχταρίζω
Bajuschki Bajju (Μπαγιούσι Μπαγιού)

(Τα δύο τραγούδια παίζουν ταυτόχρονα, ως απάντηση το ένα στο άλλο)

ΠΑΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει)*

Το σώμα μου λειάνη που κάνανε ποδόλουτρο
Απόβρασμα, σιατόμουτρο τους άκουγα να λεν
Δεν έχω πια τη γλώσσα μου, την τρώει τ' αλυσόδεμα
Της νιότης μου το ξόδεμα, οι φώκιες έξω κλαιν.

ΜΗΤΕΡΑ: *(τραγουδάει)*

Έξω τρέχει καβαλάρης, τ' άστρα τον θωρούν
Φεύγει είναι διαβατάρης
Bajuschki Bajju (Μπαγιούσι Μπαγιού)

ΠΑΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει)*

Μες τον ασβέστη οι τρίχες μου κυλούν και κουλουριάζονται
Κι όλα αλληλοσπαράζονται, αυτή ήταν η ποινή.
Να με ξεβράσει η ζωή, με γέννα αποτρόπαιη
Είναι η δικαιότερη, απ' όλες εκδοχή.

ΜΗΤΕΡΑ: *(τραγουδάει)*

Σαν μια μέρα κι εσύ φύγεις
Bajuschki Bajju (Μπαγιούσι Μπαγιού)
Γι' άλλα μέρη ξεμακρύνεις
Πας του μισεμού

Κει στα ξένα μια εικόνα κράτησε στο νου

Της μαμάς που σ' αγαπούσε

Bajuschki Bajū (Μπαγιούσι Μπαγιού)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει)*

Μες τον ασβέστη οι τρίχες μου κυλούν και κουλουριάζονται

Κι όλα αλληλοσπαράζονται, αυτή ήταν η ποινή.

Να με ξεβράσει η ζωή, με γέννα αποτρόπαιη

Είναι η δικαιότερη, απ' όλες εκδοχή.

ΜΗΤΕΡΑ: *(τραγουδάει)*

Πάρε ύπνε το παιδί μου

Bajuschki Bajū (Μπαγιούσι Μπαγιού)

Οι αγγέλοι στα φτερά τους μέσα το κρατούν.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδιστά)* Μες τον ασβέστη οι τρίχες μου...

ΜΗΤΕΡΑ: *(τραγουδιστά)* Της μαμάς που σ' αγαπούσε...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδιστά)* Να με ξεβράσει η ζωή, με γέννα αποτρόπαιη...

ΜΗΤΕΡΑ: *(τραγουδιστά)* Πάρε ύπνε το παιδί μου...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδιστά)* Το σώμα μου λεκάνη...

ΜΗΤΕΡΑ: *(αφήνει μία κραυγή, οι μουσικές παύουν)*

ΜΗΤΕΡΑ: *(χαμογελάει, κάνει αυτοσχεδιαστικά ότι τοποθετεί ένα χαρτονόμισμα στο αναποδογυρισμένο καπέλο που έχει μπροστά του ο Πλανόδιος, πάντα με το σώμα στραμμένο στο κοινό, χωρίς να τον πλησιάζει ή να κοιτάζονται)*

ΜΗΤΕΡΑ: *(στρέφεται και τον κοιτάζει)* Ήσουν εξαιρετικός!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(χαμογελώντας, κοιτάζοντάς την)* Ε Ευχαριστώ.

ΜΗΤΕΡΑ: Θα μπορούσα να σε απασχολήσω για λίγο;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(παράλληλα μαζεύει τα πράγματά του, ξεστήνει, κούκλες κιθάρες κλπ)* Πείτε μου. Ακούω.

ΜΗΤΕΡΑ: Σηκώνει λιγη περισσότερη κουβέντα.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δεν έχω πολύ χρόνο, δυστυχώς.

ΜΗΤΕΡΑ: Έχω να σου προτείνω κάποια συνεργασία.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Συγγνώμη, δεν ενδιαφέρομαι. Εδώ έρχομαι και παίζω για την πλάκα μου...!

ΜΗΤΕΡΑ: Θα πληρωθείς μπροστά.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(κοντοστέκεται)* Πόσα δίνεις;

ΜΗΤΕΡΑ: Το συζητάμε.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(συνεχίζει να πακετάρει)* Ααα τότε όχι.

ΜΗΤΕΡΑ: Κάνε ένα deal!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Κυρία μου...!

ΜΗΤΕΡΑ: Διαπραγματεύομαι κάτι, όσο το δυνατόν πιο έντιμα.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δεν ενδιαφέρομαι!

ΜΗΤΕΡΑ: Άφησε στον εαυτό σου, το περιθώριο να το διαπιστώσει.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τι θες από μένα;!

ΜΗΤΕΡΑ: Έναν καφέ.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ντε και καλά;!

ΜΗΤΕΡΑ: Παίζεις ωραία και σιέφτηγα...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Να μου δώσεις πενταροδεκάρες για να κάνεις το κομμάτι σου;!

ΜΗΤΕΡΑ: Όχι, προς Θεού...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Οι καλλιτέχνες δρόμου δεν είμαστε ζητιάνοι!

ΜΗΤΕΡΑ: Ποιοι το πιστεύουν αυτό;! Μόνο κάτι ακαλλιέργητοι...! Σήμερα η τέχνη ανθίζει στους δρόμους και στις πυλωτές!

(Γιάση)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Το πας καλά...! Αλλά δεν με τουμπάρεις!

ΜΗΤΕΡΑ: Έχω μόνο καλές προθέσεις.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Σου 'χει φυτρώσει και φωτοστέφανο;!

ΜΗΤΕΡΑ: Εν πάση περιπτώσει, εάν ήθελες...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Γρήγορα το γύρισες στο παρακαλετό!

ΜΗΤΕΡΑ: Θα πηγαίναμε κάπου κεντρικά...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μανταμίτσα, η φάση έχει όρια!

ΜΗΤΕΡΑ: Ό,τι λεφτά υπάρχουν πάνω μου, δικά σου! Για δύο ώρες...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Λάθος κατάλαβες μάλλον...!

ΜΗΤΕΡΑ: Να συζητήσουμε μόνο, σ' ένα κοντινό καφέ...! Δεν θα πάμε μακριά!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Θα μου τα σιάσεις μόνο για να συζητήσουμε;!

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν θέλω να σε βλάψω ούτε να σε υποτιμήσω!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Το 'χεις κάνει ήδη!

ΜΗΤΕΡΑ: Παρανόηση!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Πάνε βγάλε αλλού τα βίτσια σου!

ΜΗΤΕΡΑ: Με παρεξήγησες!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Συζήτηση και μαλακίες! Πες βγήκα παγανιά να ψαρέψω πούτσο!

ΜΗΤΕΡΑ: Ειδικά αυτό δεν μου κάνει ανάγκη...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Κοιτάξου σε κάνα καθρέφτη! Είναι γραμμένη στο κούτελό σου η αγαμία!

ΜΗΤΕΡΑ: Αν είχες λίγη πείρα θα έβλεπες καθαρά πως είναι χαραγμένη η στενοχώρια...!

(Παύση)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Αραχνιασμένα μουνιά στη γύρα! Αυτό βλέπω! Έχω φιλαράκια δώθε-κείθε στην πλατεία που βγάζουν χαρτζιλίκι. Σίγουρα τους έχεις πετύχει!

ΜΗΤΕΡΑ: Μακάρι να 'τανε τόσο απλό...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Περίεργο όμως γιατί σχετικά βλέπεσαι...! Κάποιοι θα στον έδιναν και χωρίς χαρτί.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν ψάχνω άτομο για σεξ.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Άσε ρε!

ΜΗΤΕΡΑ: Ήρθα να βρω εσένα, συγκεκριμένα.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Έτσι και βαράς καμιά ψυχασθένεια...!

ΜΗΤΕΡΑ: Ξέχνα ό,τι ειπώθηκε για χρήματα! (κομπιάζει) Απερυσκεψία μου! Το μόνο που θέλω είναι να σε καλέσω να παίζεις κάπου. Κιθάρα και μαριονέτες, το show σου κανονικά!, με τη συμφωνημένη αμοιβή βέβαια!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Γιατί αμέτι μου-χαμέτι μου εμένα ρε;!

ΜΗΤΕΡΑ: Σε έχω δει κι άλλες φορές. Εμπιστώ καλλιτεχνικά αυτό που κάνεις.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Κοίτα ρε ένα ψυχάκι! Στήνεται και με παρακολουθεί!

ΜΗΤΕΡΑ: Γι' αυτό δεν παίζεις;! Για να σε παρακολουθούν;!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Για την πάρτη μου παίζω!

ΜΗΤΕΡΑ: Σταμάτα για λίγο να αμύνεσαι και αξιολόγησε ήρεμα την πρότασή μου.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τι φρούτα κυκλοφορούν ρε πούστη...!

ΜΗΤΕΡΑ: Μου αρέσει το aesthetic σου. Ταιριάζει στην περίσταση που έχω στο μυαλό μου.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Από καμιά γκαλερί σε φέρανε;!

ΜΗΤΕΡΑ: Κινούμαι και σε τέτοιους χώρους.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Και του σαλονιού και του λιμανιού;!

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι, κατά κάποιο τρόπο... Με χαρακτηρίζει, όπως όλους τους ανθρώπους μια σύνθετη πολυπλοκότητα! Εσύ, είσαι αποκλειστικά «της πλατείας»;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Αποκλειστικά! Άγνωστος και παίζω για αγνώστους!

ΜΗΤΕΡΑ: Άσημος, πες καλύτερα.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Διαφορά;!

ΜΗΤΕΡΑ: Άσημος είναι ο άγνωστος για το ευρύ κοινό. Εσύ για όσους συχνάζουν στην πλατεία είσαι γνωστή φυσιογνωμία.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Όποιος με ξέρει φατσικά, δεν με ξέρει στ' αλήθεια!

ΜΗΤΕΡΑ: Εγώ σε ξέρω και ακουστικά, λυρικά.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δεν έχεις ιδέα!

ΜΗΤΕΡΑ: Μπορεί. Είσαι πολύ διαφορετικός απ' ότι σε φανταζόμουν.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Καλά, εσύ μπορεί να με φανταζόσουν με Speedo και λαδωμένο κοιλιακό!

ΜΗΤΕΡΑ: Ένας άνθρωπος που μελοποιεί στίχους, είναι στερεοτυπικά πιο ευαίσθητος.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Η καύλα της έμπνευσης δεν κάθεται μόνο στους λεβιέδες! Τα τραγούδια που παίζω εγώ μιλάνε για αίμα, σπέρμα και επανάσταση!

ΜΗΤΕΡΑ: Κι ευαισθησία...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Έστω!

ΜΗΤΕΡΑ: Έχεις ένα ταξικό μίσος...;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μπα! Στ' αρχίδια μου!

ΜΗΤΕΡΑ: Θα 'θελα να 'ρθεις να παίζεις για κάποιον πολύ δικό μου!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Αφού μπαστακώθηκες, πες ό,τι είναι να πεις!

ΜΗΤΕΡΑ: Όχι εδώ...! στο πόδι...! Σ' ένα καφέ!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μετά θα 'χει συνέχεια σε γαμηστρώνα;

ΜΗΤΕΡΑ: Εκδηλώνεις μία αναίτια χυδαιότητα!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Πάσο.

ΜΗΤΕΡΑ: Λοιπόν;!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μιας και σε καίει τόσο και σε δαυλίζει να με τραπεζώσεις, δεν πάμε μήπως για κάνα φαΐ;!

ΜΗΤΕΡΑ: Πεινάς;!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Για πειναλέο με περνάς μωρή κάργια;!

ΜΗΤΕΡΑ: Ρώτησα!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ναι, πεινάω! Σκέτο καφέ κερνάς από ελεημοσύνη;!

ΜΗΤΕΡΑ: Ένα λεπτό, να βάλω στη γραμμή αναζήτησης «εστιατόρια»...
(πάει να βγάλει το κινητό της)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (την αποτρέπει) Μην τολμήσεις και πιάσεις κινητό! Υπουλία! Είσαι συνεννοημένη με τους χασάπηδες και τους λοιπούς παρατρεχάμενους να με πάτε κάπου και να μου πάρετε τα όργανα;!!!

ΜΗΤΕΡΑ: Ομολογώ πως δεν υπάρχει καμία τέτοια σκοπιμότητα!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τότε τι το θες το κινητό; Για να ψάξεις φαγάδικο; Όλα μπροστά σου είναι, σε ακτίνα πενήντα μέτρων!

ΜΗΤΕΡΑ: Ήθελα να συγκρίνω κριτικές...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Έπρεπε να μου ‘χε κόψει...! Σιγά που σ’ έπιασε εσένα κωλοπιλάλα για τα σιετσάνια που κάνω! Το δόλωμα είσαι και με οδηγείς στο κύκλωμα!

ΜΗΤΕΡΑ: Προκειμένου να αποβάλεις τη φοβία σου, πάμε κάπου που θέλεις εσύ, που νιώθεις άνετα...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Πουθενά δεν νιώθω άνετα!

ΜΗΤΕΡΑ: Θα σου παραδώσω και το κινητό μου, ορίστε! (του δίνει το κινητό)
Για να μην υποπτεύεσαι ότι συνομιλώ με μέλη του κυκλώματος...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (το παίρνει) Που ξέρεις ότι θα στο γυρίσω;

ΜΗΤΕΡΑ: Σε εμπιστεύομαι όπως θέλω να μ’ εμπιστευτείς κι εσύ.

(Παύση, περιεργάζεται το κινητό)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(όσο τσεπώνει το κινητό)* Ένα εστιατόριο ξέρω, όλο κι όλο...

ΜΗΤΕΡΑ: Ωραία.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μικρό, με μαμαδίστικα φαγητά...

ΜΗΤΕΡΑ: Πάμε εκεί!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Καμιά φορά περνάω μετά το κλείσιμο και τρώω από τα περισσέματα. Ο μαγαζάτορας είναι ξηγημένος. Θα χαρεί να του κάνουμε σεφτέ.

ΜΗΤΕΡΑ: Καμιά αντίρρηση!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Αλλά...

ΜΗΤΕΡΑ: Τι;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Θα πούμε ότι είσαι θεία μου. Δεν γουστάρω να πιστεύει ότι πηδιέμαι για ένα πιάτο φαΐ!

ΜΗΤΕΡΑ: *(γελώντας)* Εντάξει!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ξεστήνω και πάμε! Περίμενε.

ΜΗΤΕΡΑ: Περιμένω. *(τον κοιτάζει με ενδιαφέρον)*

ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνή τρίτη

(Όσο μιλάει κάνει ζογκλερικά με τρεις μπάλες ζογκλέρ)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Σ' εκείνη τη φάση της ζωής μου, είμαι κάτι ανάμεσα σε ένα πληγωμένο αγρίμι και έναν υπερευαίσθητο μπουνταλά. Νιώθω τα συμπονετικά βλέμματα των περαστικών να πέφτουν πάνω μου σα φτυσιές. Όλη η σημασία που μου δίνουν, είναι για μένα μια πράσινη βροχή με στάλες υποτίμησης και οίκτου. Τόσο βαθιά πιστεύω πως δεν αξίζω το ενδιαφέρον κανενός που γρουλλίζω ακόμη και μπροστά στην καλοσύνη! Πλην όμως, με μάτια φοβισμένα και υγρά, έτοιμα να δακρυσουν, να συγκινηθούν στην πρώτη ένδειξη συμπόνιας...!

Έχω την ίδια περίοδο ένα συγγάτοικο, πρώην ναυτικό που μου μιλάει για τα ταχυδρομικά περιστερία, τ' αγωνιστικά! «Υπάρχουν!» μου λέει. «Δεν γνωρίζω καθόλου ποιοι τα εκπαιδεύουν και πως αλλά υπάρχουν! Είδα στον Περσικό κόλπο, στον Ινδικό Ωκεανό! Κάθονται στο καράβι και ξαποσταίνουν! Τα ταΐζουμε! Έχουν και το μήνυμα περασμένο στο πόδι! Ξέρουν προς τα που πηγαίνουμε! Όταν το βαπόρι παίρνει ρώτα αντίθετη απ' τον προορισμό τους, φεύγουν! Πετάνε μακριά!»

Έτσι κι οι άνθρωποι που ήταν δίπλα μου μέχρι τότε, φεύγουν! Όταν η ζωή μου παίρνει άλλη πορεία, κυρίως καθοδική, φεύγουν πετάνε μακριά!

Το πατρικό μου σπίτι είναι ένα ενεχυροδανειστήριο. Καταθέτω ό,τι πολυτιμότερο είχα κι αμέσως ξεινώνει η εξονυχιστική διαδικασία της αξιολόγησης. Όσα προσφέρω, κρίνονται πάντα με τα αυστηρότερα κριτήρια και εκτιμώνται κάθε φορά, πολύ πιο κάτω από την αξία τους. Κι όταν ακόμη, μετά από κόπο, παίρνω στα χέρια μου τον πάκο με τη δανεική αγάπη που ζητάω, ακούω στο κεφάλι μου ένα μεγάφωνο να επαναλαμβάνει εμμονικά: «Ισχύουν όροι και προϋποθέσεις».

Το αλισβερίσι κόβεται βίαια.

Στα εικοσπέντε μου, είμαι ένα υπερωφωμένο ανάχωμα, φτιαγμένο από ερείπια και κατάλοιπα, ένα θέαμα που σασιίζει κι ένα άκουσμα που τρομάζει. Κάθε αποτυχία, κάθε ματαίωση, έρχεται να προστεθεί στο πελώριο υφάδι του ιστού των τραυμάτων μου.

Οι κήρυκες των ωρών ξεφωνίζουν λόγια υβριστικά για μένα. Η αυτοκριτική μου-μαχαίρι βουτηγμένο σε οξύ, η τροχαλία του κορμιού μου όμως, σκουριασμένη, σάπια!

Ένα είναι δεδομένο: Βρίσκομαι σε κατάσταση προχωρημένης εσωτερικής σήψης. Κι αυτή η γυναίκα σύντομα θα κατορθώσει κάτι το ακατόρθωτο. Θα με κάνει μέσα από την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά της να επιθυμώ, να φλέγομαι από επιθυμία να γυρίσω στην κανονικότητα. Και αποδέχομαι αυτή την επιθυμία!, από την πρώτη στιγμή!, ως βεβήλωση, σαφώς, του πρότερου εαυτού μου αλλά και ως βαθεία συθέμελη λύτρωση.

ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνή τέταρτη

(Εστιατόριο. Κάθονται, κοιτάζονται με αμηχανία. Ο Πλανόδιος τρώει για λίγο αυτοσχεδιαστικά.)

ΜΗΤΕΡΑ: Φάε! Φάε!, με την ησυχία σου...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Κόψε τις προστακτικές! Είπαμε με τάισες, δεν θα κάτσω και να με γαμήσεις!

ΜΗΤΕΡΑ: Κατάλαβες πως το εννοούσα...

(Γιάυση)

ΜΗΤΕΡΑ: Κατά τα άλλα... κάνεις καιρό street art?

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Πως το 'πες;!

ΜΗΤΕΡΑ: Street art, street performing; ποιος είναι ο σωστός όρος...;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (γελώντας) Ναι, έχω λουστεί πολλή βρόχα!

ΜΗΤΕΡΑ: Σε γεμίζει όμως...! Η επαφή με τον κόσμο ενδεχομένως...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Παπαριές! Τα τσιγάρα μου βγάζω, μια στις δεκαπέντε.

ΜΗΤΕΡΑ: Επιδίωξες ποτέ να βρεις κάποιο χώρο;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Γιεπ.

ΜΗΤΕΡΑ: Και; Τελεσφόρησε;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Με πιστολιάσανε οι συνεργάτες.

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν ξαναπροσπάθησες;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Συνέντευξη μου παίρνεις;! Τι κουσκουσάρα τρελή είσαι ρε πούστη...! Πες μας και τίποτα για σένα!

ΜΗΤΕΡΑ: Εγώ... σκέφτομαι...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Καλά κάνεις. Όσο δεν το καις, καλό είναι!

ΜΗΤΕΡΑ: Τον τελευταίο καιρό έχω διαπιστώσει... (διστάζει)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ριχ' το!

ΜΗΤΕΡΑ: Έχεις σκεφτεί ποτέ, ότι τους συναρπαστικούς ανθρώπους της ζωής μας, μπορεί και να τους επινοούμε εμείς;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ααα! Για πες! LSD, παραισθήσεις και δε συμμαζεύεται; Να μου πεις... εσύ έχεις και να τ' ακουμπήσεις!

ΜΗΤΕΡΑ: Όχι, όχι! Μην εστιάζεις σε κάτι που δημιουργείται από εξωτερικό ερέθισμα! Εστίασε σ' αυτό που δημιουργεί το ίδιο σου το μυαλό!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τι να σου πω, χωρίς στριφτό εγώ προσωπικά...

ΜΗΤΕΡΑ: Επινοούμε τους συναρπαστικούς ανθρώπους της ζωής μας, τους φανταζόμαστε, τους αναζητάμε και μετά τους βρίσκουμε!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μάλιστα.

ΜΗΤΕΡΑ: Η διαδικασία ονομάζεται «αλχημική μετατροπή των συναισθημάτων σε μορφές» και συντελείται με αφορμή το τελετουργικό που λαμβάνει χώρα εντός μας...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δηλαδή εσύ ας πούμε, φαντάζεσαι έναν, και μετά από ένα διάστημα πέφτετε μούρη με μούρη;

ΜΗΤΕΡΑ: Ακριβώς!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Γαμώ!

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν σου φαίνεται παράξενο;!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τραβάω κάτι τέτοιες συζητήσεις στα ντουμάνια μου. Τις σηκώνει το κλίμα.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι, αλλά τώρα είμαστε νηφάλιοι...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Εσύ και στεγνή που είσαι,

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: κάπου έχεις βρει, σε γωνία, σε πόρτα!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τι φάση;!

ΜΗΤΕΡΑ: Ξέρω τα λόγια σου, ποια λέξη θα διαδεχτεί την άλλη... Είσαι ο τελευταίος άνθρωπος που επινόησα!

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Α στο διάολο!

ΜΗΤΕΡΑ: Μια βδομάδα πριν, έκανα το τελικό σου σκίτσο. Φρόντισα να αποδίδει πιστά όλα σου τα χαρακτηριστικά και βγήκα να σε ψάξω!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δεν παίζει!

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Είσαι απλά ένα φρίκουλο!

ΜΗΤΕΡΑ: *(γελώντας)* Κι όμως δεν είμαι!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(Σηκώνεται βίαια να φύγει)* Τρέλα μαζεμένη!;, τι στον που...!

ΜΗΤΕΡΑ: Μην φεύγεις! Ξέρω ότι όσο σε φοβίζει αυτό άλλο τόσο σε συναρπάζει!

(Παύση)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Άμα είναι να ξέρεις κάθε στιγμή τι θα λέω και τι θα σκέφτομαι, τι νόημα έχει;!

ΜΗΤΕΡΑ: Μην ανησυχείς! Έχω επινοήσει τους διαλόγους μόνο για την αρχή της γνωριμίας μας! Από 'κει και πέρα αυτονομείσαι! Γίνεσαι αυθύπαρκτη οντότητα!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Είπες από κει και πέρα...!

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι, από κει και πέρα είναι στη δική σου ευχέρεια!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Το 'πες με σιγουριά!, σα να 'σαι βέβαιη για το τι θ' ακολουθήσει!

ΜΗΤΕΡΑ: Εύχομαι να υπάρξει παρακάτω...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Πες μου τι σκέφτομαι! Τι σκέφτομαι τώρα;!

ΜΗΤΕΡΑ: Ακόμα...

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ακόμα δεν μου 'χεις πει τι θέλεις από 'μένα.

ΜΗΤΕΡΑ: Μια υπέρβαση! Αυτό που κατά βάθος θες κι εσύ απ' τον εαυτό σου.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Σόλο γρίφο θα το πάμε;!

ΜΗΤΕΡΑ: Είναι συγκινητικό το ότι θες να με κατανοήσεις από την αρχή!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Βγάζεις λόγια από το στόμα μου!

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί κάθεται και το ακούς;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δεν ξέρω γαμώτο!, με μανιπιουλάρεις! Τα μάτια σου..., οι κινήσεις σου..., είσαι ψαρωτική!

ΜΗΤΕΡΑ: Μου λες λοιπόν, ότι σε υποβάλει η παρουσία μου.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δεν ξέρω!

ΜΗΤΕΡΑ: Αν σε υποβάλει ο φόβος για τη μεταφυσική μου ικανότητα να διαβάζω τη σκέψη, σε απαλλάσσω από αυτόν, ευθύς αμέσως!

(Ο Πλανόδιος την κοιτάζει έντονα.)

ΜΗΤΕΡΑ: Η αλήθεια είναι πως ούτε σε επινόησα, ούτε γνωρίζω τι πρόκειται να πεις την κάθε στιγμή. Πάσχω από μέτρια βαρηκοΐα, ένα είδος μεταγλωσσικής σταδιακής κώφωσης, που ευτυχώς μέχρι σήμερα δεν έφτασε στον απόλυτο βαθμό. Η άρνησή μου να φορέσω ακουστικά για ένα μεγάλο μέρος της ζωής μου, με ανάγκασε να αναπτύξω την ικανότητα της χει-λα-να-γνω-σί-ας...! Αυτή είναι η υπερδύναμή μου! Διαβάζω χείλη και μαντεύω λέξεις!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τόσο καλή έχεις γίνει;! Βρίσκεις τη λέξη πριν καν ακουστεί;

ΜΗΤΕΡΑ: Κάποιες φορές την υπαγορεύω κιόλας! Δεν είναι δύσκολο. Παρατήρησε! Συγχρονισμένο βλέμμα, συγχρονισμένα στόματα, κοφτή ανάσα, το ένα χείλος αποχωρίζεται το άλλο και...

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Με πουσιτιά το κλέβεις! Υπουλία!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(γελάει)* Πλάκα έχει!

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν έχει καμία πλάκα όταν πέφτεις θύμα bullying λόγω τις αναπηρίας σου! Έχασα χρόνια προσπαθώντας να κρύψω το πρόβλημα κάτω απ' το χαλί! Πήγα πίσω σε πολλά πράγματα! Δεν αποδέχτηκα εγκαίρως τον εαυτό μου επειδή φοβόμουν ότι θα φανώ ελαττωματική στον αψεγάδιαστο καμβά μερικών «τέλειων» τύπων!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ναι, αλλά εσύ τώρα έχεις υπερδύναμη! Εκείνοι δεν έχουν! Χα!

ΜΗΤΕΡΑ: Η αισιόδοξη οπτική...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τίποτα άλλο έτσι γκράντε!;, χολιγουντιανό!, σου 'χει συμβεί;! Το στόρυ με την κώφωση πάντως, πάει χαλαρά για ταινιάκι μικρού μήκους!

ΜΗΤΕΡΑ: Γέννησα! Έκανα παιδί.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Χαίρω πολύ! Εσύ και όλη η ανθρωπότητα!

ΜΗΤΕΡΑ: Μην το παίρνεις τόσο αφήφιστα! Τα παιδιά είναι ο βωμός των εκούσια θυσιασμένων επιλογών! Επιπλέον εγώ, κατάφερα και κάτι άλλο, ασυνήθιστο για τις γυναίκες του κύκλου μου: έμεινα έγκυος από ξεμέθυστο σπέρμα!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μπράβο ρε! Να σε παρασημοφορήσουμε!

ΜΗΤΕΡΑ: Οι περισσότερες φίλες-γνωστές δεν μαθαίνουν ποτέ ποιος τις κάρπισε. Γονιμοποιούνται σε swingers' club ή σε όργια σε ιδιωτικές βίλες. Είναι σπάνιο να εντοπιστεί ο πατέρας.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ένα βραβείο στην κυρία που ήξερε με ποιον γαμήθηκε!

ΜΗΤΕΡΑ: Τα δικά τους παιδιά βέβαια, τα αγνώστου πατρός, θα έχουν την ευκαιρία να μεγαλώσουν..., να τα αναγνωρίσουν επίσημα οι άντρες τους, να πάνε εσώκλειστα σε κολλέγια, να εθιστούν στην κόκα, να πάρουν αντικαταθλιπτικά, να έχουν τέλος πάντων την αναμενόμενη εξέλιξη που το δικό μου δεν θα έχει...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Γιατί; Το δικό σου στο πηγάδι κατούρησε;!

ΜΗΤΕΡΑ: Διαγνώστηκε με καρκίνο στο τρίτο στάδιο.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ω να σου...!

ΜΗΤΕΡΑ: Περιπατούσα μέρες στους δρόμους, με το φάκελο της μαγνητικής στο χέρι. Διάβαζα και ξαναδιάβαζα: «Όγκος διαστάσεων τάδε και τάδε...» Δεν έπινα νερό, δεν έτρωγα, μόνο περιπατούσα. Παραμιλούσα. Κολλούσε το στόμα μου. Έλιωναν οι σόλες των παπουτσιών μου κι εγώ ξαναδιάβαζα: «Όγκος διαστάσεων τάδε και τάδε...», διάβαζα και ξαναδιάβαζα! (Παύση) Όταν πια στέρεψαν οι αντοχές μου, κάθισα σ' ένα παγκάκι, ξέπνοη. Και τότε έπεσε πάνω μου σα χιονοστιβάδα αυτό το «γιατί», το εγωιστικό «γιατί», γιατί εγώ...; γιατί το παιδί μου...;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τι λε ρε συ...!

ΜΗΤΕΡΑ: Σε τέτοιες περιπτώσεις όμως, δεν υπάρχει χρόνος για μεμφιμοιρίες! Οι εξελίξεις τρέχουν..., οι πόνοι επιδεινώνονται..., πρέπει να παρθούν σύντομα αποφάσεις!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δηλαδή;!

ΜΗΤΕΡΑ: Πλέον η κατάσταση έχει τελματωθεί. Βαδίζουμε σταθερά και επώδυνα προς το τέλος...! Μου ζήτησαν από το νοσοκομείο να υπογράψω για ευθανασία.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Το παιδί σου ρε;! Πως αντέχεις;! Καταρχάς είναι παράνομο!

ΜΗΤΕΡΑ: Θα γίνει σε ένα πλαίσιο εχεμύθειας. Σ' αυτό σε θέλω δίπλα μου...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Εμένα;! Τι να κάνω εγώ;! Να κάνω...!

ΜΗΤΕΡΑ: *(τον κόβει)* Κανείς δεν σου ζήτησε να συμμετάσχεις στην ίδια την πράξη!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Αμ πως;! Θα κάνω το μάρτυρα;!

ΜΗΤΕΡΑ: Θα παίζεις μουσική και μαριονέτες στις τελευταίες του στιγμές, όσο η αναισθησιολόγος θα του κάνει την ένεση. Θα φύγει χαρούμενος, παρακολουθώντας μια performance αποκλειστικά προορισμένη γι' αυτόν...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Αγόρι είναι;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναι. Ενθουσιάζεται πολύ με τα τραγούδια! Δυο τρεις μήνες πριν, τον έβαζα ν' ακούει ραδιόφωνο!, μπορούσε ακόμη να χτυπήσει παλαμάκια... Τώρα του το σταμάτησα, γιατί είναι διασωληνωμένος και είναι επικίνδυνο να τραντάζεται...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δεν κάνω για τέτοια δουλειά...!

ΜΗΤΕΡΑ: Θα σε πληρώσω...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δεν μπορώ!

ΜΗΤΕΡΑ: Σκέψου το μόνο!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δε...

ΜΗΤΕΡΑ: *(ξεσπάει)* Κάντο μηχανικά! Μηχανικά! Βάλε τα δάχτυλά σου στον αυτόματο! Θα σε πληρώσω! Όσα μου πεις!

(Γιάση)

ΜΗΤΕΡΑ: *(ξεσπάει)* Σε παρακαλώ! Θέλω να αποχαιρετήσω το παιδί μου με αξιοπρέπεια...!

(Γιάση)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Απευθύνσου κάπου αλλού...!

ΜΗΤΕΡΑ: Κανείς δεν δέχεται!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Κάποιος θα βρεθεί...!

ΜΗΤΕΡΑ: Κανείς! Είναι βαρύ, λένε το «συγκινησιακό» φορτίο... Βαρύ...!
Και ρώτησα και ανθρώπους που πάνε και παίζουν σε νοσοκομεία...! σε ηλκιωμένους...!

ΜΗΤΕΡΑ: Οι υποκριτές! Οι άχρηστοι! Έχουν εξοικειωθεί μόνο με την καθιερωμένη μορφή του θανάτου... Μέχρι εκεί φτάνει ο εθελοντισμός τους! Καθίγια! Στον αληθινό θάνατο, τον ανελήτο, που παίρνει παιδιά, που παίρνει μωρά, γυρνάνε την πλάτη! Τους πέφτει “too much”! Η τελευταία μου ελπίδα είσαι...! Αν κι εσύ δεν...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τη διακόπτει) Ίσως δεν είμαι ο κατάλληλος...

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν έχω το περιθώριο να εξετάζω καταλληλότητες, ούτε να δέχομαι παρηγοριές και δικαιολογίες.

(Γιάση)

ΜΗΤΕΡΑ: Θα σου αφήσω ένα λεύκωμα. (Σηκώνεται να φύγει) Έχει μέσα σημειώσεις... και κάποιες λίγες ζωγραφιές... Ρίξε μια ματιά!, κι αν αποφασίσεις, έλα να με βρεις μεθαύριο στις έξι στη διεύθυνση που αναγράφεται στο οπισθόφυλλο. (βγάζει από την τσάντα της ένα λεύκωμα και το αφήνει στο τραπέζι) Σ’ ευχαριστώ για το χρόνο σου! Καλή συνέχεια!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (βγάζει από την τσέπη το κινητό που του είχε δώσει πριν και πάει να της το δώσει) Το κινητό;!

ΜΗΤΕΡΑ: Κράτησέ το!

(Η Μητέρα φεύγει, απομακρύνεται σταδιακά, ο Πλανόδιος παρακολουθεί ακίνητος)

ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνή πέμπτη

(Η Μητέρα εξαντλημένη, με εξομολογητική διάθεση, αφηγείται, μόνη στη σκηνή.)

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) Τα δάκρυά μου γίναν χούφτες χοντρό χαλάζι...

ΜΗΤΕΡΑ: (μιλάει) Μ' αυτόν που με γιάστρωσε..., πηδιόμασταν στην πωλητή της πολυκατοικίας... Τέτοιο πάθος! Εγώ του το ζητούσα! Με τρέλαινε! Ο άντρας μου από πάνω, στον όροφο, να τρώει, να του 'χω σερβιρισμένο το φαΐ κι εγώ από κάτω να πηδιέμαι...!

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) Τα δάκρυά μου γίναν χούφτες χοντρό χαλάζι... που λιώνει και που στάζει σε γυάλινη οροφή...

ΜΗΤΕΡΑ: Χύναμε με σπασμούς! Μ' έβριζε!, με ξεφτίλιζε! Του δάγκωνα το αυτί και του ψιθύριζα με λύσσα «Ακόμα και ζώο να 'μωνα, μόνο μ' εσένα θα 'θελα να ζευγαρώνω!»

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) πίσω απ' το τζάμι βλέπω... ήλιους πυρακτωμένους...

ΜΗΤΕΡΑ: Με αγνοούσε και ντυνόταν. Δεν με ήθελε το ίδιο. Το ήξερα! Δεν ήμουν ηλίθια να μην το καταλαβαίνω!

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) πίσω απ' το τζάμι βλέπω... ήλιους πυρακτωμένους νεκρούς αναπαμένους...

ΜΗΤΕΡΑ: «Με τις παντρεμένες έχεις καλό σεξ χωρίς δέσμευση!» Κάποιος φίλος του-του το 'χε σφυρίζει και είπε να το δοιμάσει μαζί μου! Καμία αυταπάτη! Έτυχε να 'μαι εγώ η...! Έτυχε!

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) πίσω απ' το τζάμι βλέπω... ήλιους πυρακτωμένους... νεκρούς αναπαμένους... κι εμένα σε σιγή...

ΜΗΤΕΡΑ: Εγώ κολλούσα όμως, άγρια! Χτίλιαζα πάνω απ' το τηλέφωνο! «Πότε θα πάρεις!», «Πήρε!» Όλη μου η ζωή μες την αγωνία! Από το πρωί που ξυπνούσα μέχρι το βράδυ που κοιμόμωνα πάλι δίπλα στον άλλο το μαλάκα...!

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) κι εμένα σε σιγή...

ΜΗΤΕΡΑ: Ξάπλωνα άκρη-άκρη στο κρεβάτι, μην πάει και τον αγγίζω πουθενά κι ερεθιστεί και μου ζητήσει άλλα...! Τον σιχαινόμωνα! Τα

κρεμασμένα του αρχίδα... , τα χέρια του που ιδρώνανε...! Δε γινότανε μια μέρα να σηκωθώ και να τον βρω ψοφισμένο κάτω απ' τα σεντόνια;!

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) Να σ' είχα ξεριζώσει... Να σ' είχα ημερώσει...

ΜΗΤΕΡΑ: Είχα φτάσει σε σημείο να μην αντέχω την πέτσα μου! Να μου 'ναι αβάσταχτο να ζω στο σπίτι μου!, στο κορμί μου!

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) Να σ' είχα ξεριζώσει... Να σ' είχα ημερώσει... Ν' άντεχα μοναχή...

ΜΗΤΕΡΑ: Να μπορούσα να το 'χα ζήσει σα μια περιπέτεια...! Πέντε αγιομαχητά και δυο μισόλογα πάνω στην τρέλα...! Αλλά δε μου 'φτανε...! 'Εβραζα...! 'Ελιωνα...! Αυτός ο άντρας ήταν το φυτίλι της αυτανάφλεξής μου...!

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) Να σ' είχα ημερώσει... Ν' άντεχα μοναχή... Κάτι να 'χα γλιτώσει, να το 'χα περισώσει...

ΜΗΤΕΡΑ: «Στον έρωτα πηγαίνεις πάντα, φορώντας τα ρούχα του χαμού» έγραφε μια φίλη, ποιήτρια... κι είχε δίκιο η καργιόλα!

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) Να το 'χα περισώσει... πριν την καταστροφή...

ΜΗΤΕΡΑ: Μοιρολατρικά την περίμενα την καταστροφή...! Σαν το αρνί που ανεβαίνει στη θυσία!

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) Τα δάκρυά μου γίναν... χούφτες χοντρό χαλάζι...

ΜΗΤΕΡΑ: Δεκατρείς Μαρτίου ήταν όταν έσπασε το προφυλακτικό. Το θυμάμαι γιατί εκείνη τη μέρα είχα σίσει τη σελιδούλα με τον αριθμό δώδεκα από το ημερολόγιο τοίχου της κουζίνας και μου 'χε πέσει το χαρτάκι στο νεροχύτη. Δεν το σήμωσα. Το άφησα εκεί να μουσιέψει.

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) Τα δάκρυά μου γίναν... χούφτες χοντρό χαλάζι... που λιώνει και που στάζει... σε γυάλινη οροφή...

ΜΗΤΕΡΑ: Καθημερινή. Ο άντρας μου στο γραφείο. Εννιά και δέκα το μήνυμα είχε ήδη παραδοθεί. «Πέρα από 'δω. Λείπει. Κάνε μου αναπάντητη όταν φτάσεις.» Μια ώρα μετά, μ' είχε καθίσει πάνω στο πλυντήριο και με πηδούσε. Τελειώναμε και ξανά. Τρεις φορές σερί. Ίδια ένταση. Ίδια καύλα.

ΦΩΝΗ: (τραγουδάει) Πίσω απ' το τζάμι βλέπω... ήλιους πυρακτωμένους... νεκρούς αναπαμένους... κι εμένα σε σιγή...

ΜΗΤΕΡΑ: Όταν του έπεσε πια και τραβήχτηκε, αυτό που του έμεινε στην παλάμη ήταν ένα διαλυμένο κομμάτι πλαστικό, λιωμένο απ' τα υγρά και των δυο μας... Το πρόσωπό του έκανε μερικές συσπάσεις από την έκπληξη. Δεν μίλησε όμως... Σκουπίστηκε και ντύθηκε. Παρέμεινε απαθής, ως συνήθως. Μ' άφησε μόνη στους τέσσερις τοίχους, μπολιασμένη απ' το σπέρμα του κι από κείνη την ώρα, το 'νιωσα!, ξεκίνησε να φυτρώνει μέσα μου ένα μεγάλο τριαντάφυλλο χωρίς πέταλα, μόνο με αγνάθια...! Απ' αυτά τα αγνάθια θα πλειόταν αργότερα το στεφάνι του μαρτυρίου μου... Αυτά τα αγνάθια θα κύκλωναν αργότερα το βωμό και θα ραντίζονταν με το αίμα της θυσίας... της ανθρωποθυσίας...!

ΦΩΝΗ: *(τραγουδάει)* κι εμένα σε σιγή... κι εμένα σε σιγή... κι εμένα σε σιγή...

ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνή έκτη

(Βεστιάριο, ένα υπόγειο γκαράζ που έχει μετατραπεί σε βεστιάριο. Η Μητέρα στέκεται κάπου ανάμεσα σε παιδικά αγορίστικα αντικείμενα, ζιπουνάκια, παιχνίδια κτλ, ο Πλανόδιος μπαίνει ξαφνικά στο χώρο, φέρνει μαζί του την κιθάρα του, αρχικά ακούγονται χτυπήματα στην πόρτα από έξω)

ΜΗΤΕΡΑ: Ανοιχτά είναι! Σπρώξτε με δύναμη!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(μπαίνοντας)* Γεια...

ΜΗΤΕΡΑ: Ήρθες!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τι είναι εδώ;

ΜΗΤΕΡΑ: Βεστιάριο.

ΜΗΤΕΡΑ: Βεστιάριο, ναι... παλιό γκαράζ...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μυρίζει!

ΜΗΤΕΡΑ: Σ' ενοχλεί;!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Όχι! Κάτι παλιό... *(μυρίζει προσπαθώντας να καταλάβει)*

ΜΗΤΕΡΑ: Παιδική πούδρα... αρωματικό χώρου...

(Γιάυση)

ΜΗΤΕΡΑ: Ήρθες...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Πόσα θα μου δώσεις;!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Αν το κάνω... πόσα θα μου δώσεις;

ΜΗΤΕΡΑ: Σου είπα, δεν τίθεται ζήτημα.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Πόσα;! Αριθμό!

ΜΗΤΕΡΑ: Πρότεινέ μου εσύ...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Εξαρτάται τι διαθέτεις!

ΜΗΤΕΡΑ: Για μένα, δεν είναι αγοραπωλησία!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Σόρρυ! Δεν το...

ΜΗΤΕΡΑ: *(συγκινημένη)* Ας είσαι όσο κερδοσκόπος θες, αλλά θυμήσου ότι πρόκειται για το παιδί μου...!

(Γιάυση)

ΜΗΤΕΡΑ: Κοίταξες το λεύκωμα;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μόνο μουτζούρες είχα...!

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν είναι ακόμα τεσσάρων... Δεν μπορεί να κρατήσει το χεράκι του σταθερό.

(Γιάυση)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(πετάγεται)* Πως... Πως παλεύεται αυτό το πράμα;!

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν έχεις άλλη επιλογή. Αποδέχεσαι.

(Γιάυση)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(παρατηρώντας τα αντικείμενα στο χώρο)* Δικά του όλα αυτά;

ΜΗΤΕΡΑ: Του τα αγόρασα. Αλλά, δεν πρόλαβε... Μόνο αυτό το μουσικό περιστρεφόμενο... Να το! Το βλέπεις; *(πιάνει ένα μουσικό περιστρεφόμενο από τη στοίβα των παιχνιδιών, του το δείχνει)* Του το 'χα βάλει για λίγο καιρό πάνω από την κούνια του.

ΜΗΤΕΡΑ: *(δείχνει το μουσικό περιστρεφόμενο στον Πλανόδιο)* Ξύλινο... *(πιάνει μία μία τα παιχνίδια που κρέμονται)* Σύννεφο..., πουλί..., ήλιος... ουρανός! Ήθελα να βλέπει έναν ουρανό...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μπορώ να ξεκινήσω την... «παραστασούλα»... με κάτι για τον ουρανό...

ΜΗΤΕΡΑ: Όχι! Δεν θέλω! Ο ουρανός είναι όριο, είναι ταβάνι! Για τους λαούς της Ανατολής έχει κάποια αξία! Για 'κείνους είναι πραγματικότητα!, απτή! Οι αστερισμοί τους είναι συμβάντα! Κι αυτό *(το μουσικό περιστρεφόμενο)* από πλανόδιο το πήρα... Ινδό...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μάλιστα. Με τι να ξεκινήσω τότε;

ΜΗΤΕΡΑ: Τι διάβασες στο λεύκωμα;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μόνο μουτζούρες είχε!

ΜΗΤΕΡΑ: Μόνο;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Και την πεταλούδα.

ΜΗΤΕΡΑ: Και είναι άνευ σημασίας η πεταλούδα;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(με δισταγμό)* Δεν...!

ΜΗΤΕΡΑ: *(τραγουδάει)* Μια ωραία πεταλούδα... Μια ωραία πεταλούδα...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Έλα τώρα! Μ' αυτό θα αποχαιρετήσεις το παιδί σου;!

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί; Τι έχει; Είναι το αγαπημένο του!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Σοβαρά;! Θα κάνεις μια τέτοια πράξη και θες για soundtrack αυτή την αναμασημένη αηδία;!

ΜΗΤΕΡΑ: Ήρθες για να με βοηθήσεις ή για να με κρίνεις!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μα αυτή την αναμασημένη αηδία;!

(Γιάση)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ωραία, χέστηκα για τα λεφτά! Ειλικρινά χέστηκα! Ήρθα εδώ γιατί όλο αυτό χτυπάει μέσα μου μια χορδή! Δεν ξέρω τι! Δεν ξέρω πως! Αλλά συγκινούμαι...! Νιώθω πως επιτέλους κάνω κάτι κοντά στον προορισμό μου!

ΜΗΤΕΡΑ: Το βλέπεις σαν ιερή χειρονομία, σαν ιεραποστολικό έργο...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Είναι ανάγκη να μπερδεύουμε χριστιανικές ορολογίες;

ΜΗΤΕΡΑ: Εκεί στέκεσαι;!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Έχει μια μυστηριακή δόνηση η πράξη που πας να κάνεις...!

ΜΗΤΕΡΑ: Φοβάσαι να πεις τη λέξη;!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ευθανασία! Καμία λέξη δεν φοβάμαι! Απλά η λέξη δεν καθορίζει...

ΜΗΤΕΡΑ: Στις μεγαλειώδεις πράξεις, δεν υπάρχουν ευτελή μέσα! Οικειοποιούμαστε αυθαίρετα κάτι φαινομενικά ασήμαντο και το κάνουμε σημαντικό! Σημαντικό για μας! Σημαντικό γιατί λυτρώνει τη στιγμή μας!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Άρα, πεταλούδα;!

ΜΗΤΕΡΑ: Πεταλούδα!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Επιμένεις;!

ΜΗΤΕΡΑ: Επιμένω.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Οκέ! *(πιάνει την κιθάρα του, κάθεται, ξεκινάει να παίζει)*

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μισό να βρω τον τόνο... *(ξεροβήχει, ξεκινάει να παίζει, τραγουδάει ανόρεκτα)* Μια ωραία πεταλούδα... Μια ωραία πεταλούδα... Μια ωραία πεταλούδα σ' ένα κάμπο μια φορά...

ΜΗΤΕΡΑ: Δοκίμασε όσο το λες... να κάνεις αισθητό τον παλμό ενός σπασμού... σα να σου κόβεται η ανάσα στην αρχή κάθε φράσης!

ΜΗΤΕΡΑ: Δοκίμασε!

(μικρή Πιάση)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει)* Μια...! *(Πιάση)* ωραία πεταλούδα... Μια...! *(Πιάση)* ωραία πεταλούδα... Μια...! *(Πιάση)* ωραία πεταλούδα...

ΜΗΤΕΡΑ: Καλύτερα. Άλλη μία! Πιο κοφτή η ανάσα...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει, με πιο κοφτή ανάσα)* Μια...! *(Πιάση)* ωραία πεταλούδα... Μια...! *(Πιάση)* ωραία πεταλούδα... Μια...! *(Πιάση)* ωραία πεταλούδα...

ΜΗΤΕΡΑ: Άλλη μία!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει, με ακόμα πιο κοφτή ανάσα)* Μια...! *(Παύση)* ωραία πεταλούδα... Μια...! *(Παύση)* ωραία πεταλούδα... Μια...! *(Παύση)* ωραία πεταλούδα...

ΜΗΤΕΡΑ: Άλλη μία! πιο κοφτή η ανάσα!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει, με ακόμα πιο κοφτή ανάσα)* Μια...! *(Παύση)* ωραία πεταλούδα... Μια...! *(Παύση)* ωραία πεταλούδα... Μια...! *(Παύση)* ωραία πεταλούδα...

ΜΗΤΕΡΑ: Άλλη μία!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει, με ακόμα πιο κοφτή ανάσα)* Μια...! *(Παύση)* ωραία πεταλούδα... Μια...! *(Παύση)* ωραία πεταλούδα... Μια... *(σταματάει απότομα, ξεκινάει να βήχει λες και τόση ώρα δεν είχε πάρει ανάσα)*

ΜΗΤΕΡΑ: Είσαι καλά;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ναι. *(Συνέρχεται)*

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδούν)* Μια ωραία πεταλούδα σ' ένα πάγκο μια φορά...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(σταματάει)* Σ' ένα κάμπο δεν λέει;

ΜΗΤΕΡΑ: Ε σιγά!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Σ' ένα κάμπο μια φορά, όχι σ' ένα πάγκο!

ΜΗΤΕΡΑ: Καθένας από μας, ανασυνθέτει στο κεφάλι του τα νοήματα..!

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδούν διερευνητικά)* Μια...! *(Παύση)* ωραία πεταλούδα... Σε-να πάγκο μια φορά καμαρώνει και απλώνει τα γαλάζια της φτερά...

ΜΗΤΕΡΑ: Ξανά!

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδούν διερευνητικά)* Μια...! *(Παύση)* ωραία πεταλούδα... Σε-να πάγκο μια φορά καμαρώνει και απλώνει τα γαλάζια της φτερά...

ΜΗΤΕΡΑ: Θέλω όσο τραγουδάς να νιώθεις ότι αποσυντίθετε οι λέξεις...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(με τη σκηνοθετική οδηγία)* Λά-μπουν κόκκινες πιτσίλες... Λά-μπουν κόκκινες πιτσίλες... Λά-μπουν κόκκινες πιτσίλες στα γαλάζια της φτερά...

ΜΗΤΕΡΑ: *(γονατίζει, σιγοψιθυρίζει μία προσευχή)*

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τι κάνεις;

ΜΗΤΕΡΑ: Αυτό που θα κάνω και εκείνη την ώρα, θα προσεύχομαι.

ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνή έβδομη

(Σε ουδέτερο χώρο)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Κάνουμε κι άλλες συναντήσεις. Δευτέρα και Τρίτη και Παρασκευή. Όσο περνάνε οι μέρες βυθίζομαι όλο και περισσότερο στον κόσμο της. Νιώθω ότι κι οι δυο μας σταδιακά ξεχνάμε τι πρόκειται να συμβεί κι απολαμβάνουμε απλώς ένα ατελείωτο brainstorming. Κάποια στιγμή της λέω κάτι και γελάει. Με ρωτάει: «Επιτρέπεται να γελάω;» Δεν της απαντώ. «Είναι λογικό να είμαι χαρούμενη ενώ περιμένω πένθος;!» Δεν ξέρω τι να της πω. Εκ των υστέρων σκέφτομαι πως ό,τι επιδέχεται κριτική, είναι ό,τι περνάει από τη συνείδηση. Αυτό θα ήταν το δίκαιο... Να δεχόμαστε κριτική μόνο για όσα πράττουμε συνειδητά... Το γέλιο είναι μια αντανάκλαστική αντίδραση... δεν θα 'πρεπε να το αγγίζει η κριτική... Ναι, εμείς γελάσαμε! Γελάσαμε πολύ! Κι ίσως γελάσαμε με το πόσο γελοίοι φαινόμαστε υπό το πρίσμα της ματαιότητας!

Τη ρωτάω...! από αδιακρισία;! Από ενδιαφέρον;! Παίρνω το θάρρος και τη ρωτάω για τον πατέρα του παιδιού της! Ποιος είναι; Γιατί δεν είναι δίπλα της σ' όλο αυτό που περνάει;!

Με κοιτάζει σιωπηλή... Βγάζει από την τσάντα της ένα σημειωματάριο και μου διαβάζει...

Είσαι μια ένοχη σιωπή

μια ηδονή που τεμαχίζεται και μοιράζεται στα μέλη

κι ύστερα ξεθυμαίνει ατάραχη πάνω στα μονά κρεβάτια
και ξεχνιέται από τα σώματα που τη γύρεψαν μες την απελπισία και τη
μοναξιά τους.

ΦΩΝΕΣ ΠΛΑΝΟΔΙΟΥ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑΣ: Για τα λόγια των ανθρώπων
που διαλέξαμε

συνοδοιπόρους στη ζωή
των ανθρώπων που μας ανακουφίζουν από το βαρύ φορτίο
του καθημερινού επαναπατρισμού μας στον κόσμο
θα είσαι πάντα το ανείπωτο.

Δεν χάνεσαι εσύ στη λησμονιά.

Μην απατάσαι όμως

πιστεύοντας πως έχεις θέση

στην αστική (εκλε)πτυσμένη εκδοχή της θύμησης.

ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνή όγδοη

(σταδιακά ο Πλανόδιος παύει να φωτίζεται και τα φώτα πέφτουν πάνω στη
Μητέρα)

ΜΗΤΕΡΑ: Για τα λόγια των ανθρώπων που διαλέξαμε

συνοδοιπόρους στη ζωή...

ΜΗΤΕΡΑ: Ο άνθρωπος που εγώ επέλεξα για συνοδοιπόρο στη ζωή... Χμ!
(μορφασμός ειρωνείας)...ο άντρας μου...! Δεν ήταν τίποτα άλλο πέρα από μία
μάζα κομπλεξισμού! Έλεγε ότι αποφεύγει από επιλογή, όσα ήταν ανίκανος να
καταφέρει! Μέτριος μέχρι εκεί που δεν πήγαινε! Χόμπυ κανένα άλλο εκτός από

τηλεόραση! Πάντα υπόβοσκε στο λόγο του ένας λανθάνων φασισμός. 1,75 με αραιώση, με χλιαρή δουλειά, βολεμένος. Από μίσος τον παντρεύτηκα!, από μίσος για έναν πρώην μου! Δεν συγχώρεσα ποτέ τον εαυτό μου που δεν τον άφησα, που δεν έδωσα ένα τέλος στην ανιαρή κοινή μας ζωή, μόνο και μόνο επειδή δεν μου έκανε κάτι κραυγαλέο. Δεν με χτυπούσε και δεν με απατούσε. Στις εξόδους μας ένιωθα ότι είμαι κάτι ανάμεσα σε μια γλάστρα και στη μάννα μου ή... κάτι κοντά στην περιοχή που εφάπτονται αυτά τα δύο. Δεν με αγνοούσε, έβαζε το χέρι του γύρω απ' την καρτέλα μου στα εστιατόρια, από συνήθεια, από συνήθεια και για να γίνει γνωστό σε όλους τους παρόντες πως είμαι η κυρία του κυρίου. Καλύτερα να μ' αγνοούσε, καλύτερα να μου 'κανε νυχιές κάτω απ' το τραπέζι, να 'ταν σαδιστής! Κάτι! Κάτι Κάτι να 'σπαγε αυτή την εκνευριστική νημεμία!

Η δυστυχία μου; Ένα κοντομάνικο πουιάμισο καρό ιδρωμένο και πεταμένο στα άπλυτα! Αυτή ήταν η δυστυχία μου...! Κι από πάνω εγώ, ένα στενό λαχανί μπλουζάκι που δεν φοριέται πια και χρησιμεύει μόνο σαν πατσαβούρι! Τότε άρχισα να τον απατάω, όταν ένιωσα ότι ταυτίζομαι με το πατσαβούρι...!

Το θέμα του παιδιού δεν ήθελε ποτέ να το συζητήσει. Είχε αναπτύξει μια δική του θεωρία, σύμφωνα με την οποία, η ατεκνία ήταν μια εξιδανικευμένη κατάσταση. Τουλάχιστον τρεις φορές την εβδομάδα πατούσε play και έβαζε στο repeat το αντιγονεϊκό του κήρυγμα! Βασικά σημεία αποτελούσαν: η στέρηση της ελευθερίας, η καταπάτηση της ατομικότητας και πέταγε και άλλα κοινωνιολογικά στην πορεία... Λες και είχε ο άχρηστος ζωή πριν και θα του τη στερούσε το παιδί...! Ποιον κοροΐδευε; Την ανικανότητά του πάλι ήθελε να κρύψει, την ανικανότητά του στο σεξ, στις σχέσεις, στα πάντα!

Ίσως και να 'τανε αυτό που μας απομάκρυνε τελικά, η δική του ανικανότητα σε συνδυασμό με τη δική μου ψευδαισθηση πως ήμουν ικανή για κάτι... Ναι, τον κατηγορώ! Εννοείται τον κατηγορώ! Αυτός και τα κενά που είχα απ' τη σχέση με κάνανε να πέσω με τα μούτρα στον πρώτο τυχόντα που μου 'γνεψε στο δρόμο!

Ένα καιό έχει το κενό: σε ειφουλίζει, σου διαλύει τα όρια... Γλιστράς στην αυτοκαταστροφή κι όλα γύρω σου φαίνονται *(γεύεται τη λέξη)* σουρεάλ! Ε και; Γκαστρώθηκα! Γκαστρώθηκα από το γιόμενο και δεν μπορούσα να το φορτώσω στον άντρα μου!

(τραγουδάει) Να σ' είχα ξεριζώσει... Να σ' είχα ημερώσει... Ν' άντεχα μοναχή... *(γελάει)*

Και μετά... υπερηχογράφημα, φαρδιά ρούχα, εμετοί, βουλιμίες και μετά...
και μετά αίμα... θυσία... ανθρωποθυσία...! (της κόβεται απότομα το γέλιο)

ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνή ένατη

(Ο Πλανόδιος τραγουδάει το μια ωραία πεταλούδα, ενώ η Μητέρα
προσεύχεται)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μια ωραία πεταλούδα (3)

σ' ένα κάμπο μια φορά
καμαρώνει και απλώνει
τα γαλάζια της φτερά.

ΜΗΤΕΡΑ: (προσεύχεται) ελέησέ με, Θεέ μου, ελέησέ με·

σε σένα στηρίχτηκε η ψυχή μου.

και στη σιά του ελέους σου θα ελπίζω, μέχρις ότου περάσουν οι
συμφορές.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Λάμπουν κόκκινες πιτσιλές (3)

στα γαλάζια της φτερά,
λάμπουν κόκκινες πιτσιλές
στα γαλάζια της φτερά.

ΜΗΤΕΡΑ: ελέησέ με, Θεέ μου, ελέησέ με·

Η ψυχή μου ζει ανάμεσα στα λιοντάρια·

Περπατώ ανάμεσα σε ανθρώπους φλεγόμενους, τα δόντια τους είναι
λόγγες και βέλη, η γλώσσα τους, ξίφος κοφτερό.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Όλο τον καιρό γυρίζει (3)
και τα άνθη χαιρετά,
πότε κάζεται στο ένα
πότε φεύγει και πετά.

ΜΗΤΕΡΑ: Έτοιμη είναι η καρδιά μου, Θεέ,
έτοιμη είναι η καρδιά μου!
Υψώσου πιο πάνω από τους ουρανούς, Θεέ·
η δόξα σου ας είναι μεγάλη!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Κι όταν έρθει ο χειμώνας (3)
πέφτει κάτω και ψοφά
κι όταν έρθει καλοκαίρι
ζωντανεύει και πετά.

ΜΗΤΕΡΑ: Έτοιμη είναι η καρδιά μου, Θεέ,
έτοιμη είναι η καρδιά μου!
Υψώσου πιο πάνω από τους ουρανούς, Θεέ·
η δόξα σου ας είναι μεγάλη!

ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνή δέκατη

(πίσω στο βεστιάριο-παλιό γκαράζ)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Με τις μαριονέτες τι θα κάνουμε;

ΜΗΤΕΡΑ: Ας αρκεστούμε στο τραγούδι...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (θέλοντας να κάνει μία πρόταση) Μπορώ...!

ΜΗΤΕΡΑ: (τον κόβει) Άσε και μία φορά τα πράγματα να προκύψουν χωρίς να τα κατευθύνεις.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τις μαριονέτες μου, έτσι πληροφοριακά στο λέω, δεν τις κατηύθυνα ποτέ! Είχαν πάντα δική τους φωνή!

ΜΗΤΕΡΑ: (γελάει) Ούτε εσύ δεν έχεις δική σου!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (δαγκώνεται ωστόσο δεν απαντάει)

(Γιάση)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τι θα κάνεις μετά; Αμέσως μετά την ευθανασία!

ΜΗΤΕΡΑ: Που θες να ξέρω; Αυτό που θα αισθανθώ...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Αυτό που θα αισθανθείς... Πως σου βγαίνει απ' το στόμα...!, μ' αυτό το σίγμα το θήτα και το νι...

ΜΗΤΕΡΑ: Υπάρχει κάποιος κανόνας που καθορίζει τον τρόπο με τον οποίο πρέπει κανείς να προφέρει τα σύμφωνα όταν χάνει το παιδί του;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (δεν απαντάει)

ΜΗΤΕΡΑ: Πες μου υπάρχει;! Κι αν υπάρχει, εφαρμόζεται;

ΜΗΤΕΡΑ: Τι εφαρμόζεται σε μια τέτοια περίπτωση; Τι είναι πρόπον;

(Ο Πλανόδιος την κοιτάζει στα μάτια)

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (συγχρονίζονται οι φωνές τους) Τίποτα δεν είναι πρόπον μπροστά στο απόλυτο...

ΜΗΤΕΡΑ: Έτσι...!

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Γιατί το απόλυτο δεν έχει ανάγκη από τίποτα. Ούτε από Θεό, ούτε από άνθρωπο, ούτε από πνεύμα, ούτε από αρχές, ούτε από ύλη, ούτε από συνέχεια!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Με επινόησες!

ΜΗΤΕΡΑ: Στο λεύκωμα που σου έδωσα, η τελευταία σελίδα ήταν σκουισμένη... πάνω της, είχα ζωγραφίσει το σκίτσο σου!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Που είναι τώρα;

ΜΗΤΕΡΑ: Μπροστά μου!

(Σταδιακά η Μητέρα πηγαίνει πίσω από τον Πλανόδιο, ανεβαίνει ένα επίπεδο [πχ ανεβαίνει σε έναν κύβο που μπορεί να βρίσκεται στο χώρο] και ξεκινάει να τον κατευθύνει σα να είναι ο ίδιος μαριονέτα)

ΜΗΤΕΡΑ: Μπροστά μου είναι η μορφή σου!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(συμμορφώνεται με το ρόλο της μαριονέτας)* Η μορφή σου...

ΜΗΤΕΡΑ: *(όσο τον κινεί σαν μαριονέτα)* Και πάνω από τη μορφή σου, κλωστές-αχνές γραμμές-ομφάλιοι λώροι τεντωμένοι...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(συμμορφώνεται με το ρόλο της μαριονέτας)* Τεντωμένοι...

ΜΗΤΕΡΑ: *(όσο τον κινεί σαν μαριονέτα)* Ξέχνα ποιος επινόησε ποιον. Φαντάσου πως είμαστε δυο σκιές...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(συμμορφώνεται με το ρόλο της μαριονέτας)* Σκιές...

ΜΗΤΕΡΑ: Δυο αντικρουόμενες δυνάμεις που θέλησαν να συγκρουστούν πάνω από τις αγελαίες μάζες των ανθρώπων...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Των ανθρώπων...

ΜΗΤΕΡΑ: Των ανθρώπων που πολεμούν...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Πολεμούν...

ΜΗΤΕΡΑ: Που πολεμούν τους εαυτούς τους...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τους εαυτούς τους...

ΜΗΤΕΡΑ: Κοιταχτήγαμε-και καταλάβαμε πως ο πόλεμος δεν ήταν ποτέ πραγματικά μανιασμένος, πραγματικά αδυσώπητος, πραγματικά ανελέητος...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ανελέητος...

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί μοιάζαμε, γιατί ήμασταν ίδιοι, γιατί ήμασταν ένα...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ένα...

ΜΗΤΕΡΑ: Κι όμως εγώ συνεχίζω να δυσανασχετώ τα πρωινά, με την ετεροκανονική μου φύση...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Την ετεροκανονική μου φύση...

ΜΗΤΕΡΑ: Κι όσες μάχες κι αν κήρυξα κατά του εαυτού μου...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Κατά του εαυτού μου...

ΜΗΤΕΡΑ: Ποτέ δεν πέτυχα την ήττα που επιθυμούσα...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Την ήττα που επιθυμούσα...

ΜΗΤΕΡΑ: Τη συμφιλίωση..

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τη συμφιλίωση...

ΜΗΤΕΡΑ: Όσες μάχες κι αν κήρυξα κατά του εαυτού μου...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Κατά του εαυτού μου...

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν πέτυχα ποτέ την ήττα που επιθυμούσα...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Την ήττα που επιθυμούσα...

ΜΗΤΕΡΑ: Τη συμφιλίωση..

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Τη συμφιλίωση...

ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνή εντεκάτη

(Ο Πλανόδιος παραμένει μία μαριονέτα, κατευθυνόμενη από τη Μητέρα, σ' αυτή τη σκηνή όμως έχει και την κιθάρα του. Η Μητέρα τον κατευθύνει με

νοερά σχοινιά από ένα υψηλότερο επίπεδο, ενώ εκείνος παίζει [με την κιθάρα]-σχεδόν σαν κουρδιστό παιχνίδι ο ίδιος-το τραγούδι «Μια ωραία πεταλούδα»)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τραγουδάει) Μια ωραία πεταλούδα... Μια ωραία πεταλούδα...

ΜΗΤΕΡΑ: (κατευθύνει τον Πλανόδιο ως μαριονέτα και διηγείται) Νοέμβρης του ίδιου χρόνου, εγκαταλελειμμένη και ζώκοιλη. Μόνο κάτι ταγάκια μου μπαίνανε κι αυτά, με δυσκολία. Κατουριόμουνα πάνω μου, αποκοιμιόμουνα ανά πάσα ώρα... Όλα τα καλύμματα των καναπέδων ήτανε λεικασμένα είτε με σάλια είτε με κατρουλιά.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τραγουδάει) Μια ωραία πεταλούδα... Σ' ένα κάμπο μια φορά...

ΜΗΤΕΡΑ: Απ' όταν ξεκουμπίστηκε ο άντρας μου, στον πέμπτο μήνα της εγκυμοσύνης, μου 'χαν έρθει μύρια εξώδικα! Τα χρησιμοποίησα όλα για κωλόχαρτο ανεξαιρέτως! Τύλιγα μ' αυτά τις κουράδες μου και τις πετούσα απ' το μπαλκόνι στο δρόμο...! Γούσταρα να βλέπω τις ξινισμένες μούρες των περαστικών! Πετούσα τις τυλιγμένες κουράδες και ούρλιαζα κάτι που είχα διαβάσει κάπου: «Ο άνθρωπος πεθύμησε τα σιατά γι' αυτό θυσίασε το αίμα! Τα σιατά πεθύμησε!, τα σιατά!» (ξεσπάει σε νευρικά γέλια)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τραγουδάει) Μια ωραία πεταλούδα... Σ' ένα κάμπο μια φορά... καμαρώνει και απλώνει τα γαλάζια της φτερά...

ΜΗΤΕΡΑ: Κανείς δεν μ' έπαιρνε στα σοβαρά, πίστευαν όλοι ότι τρελάθηκα! Φρόντιζα βέβαια τουλάχιστον, να ουρλιάζω εκτός ωρών κοινής ησυχίας, μη βρω και το μπελά μου!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τραγουδάει) Λάμπουν κόκκινες πιτσίλες... Λάμπουν κόκκινες πιτσίλες...

ΜΗΤΕΡΑ: Ήταν το μόνο που μου έδινε χαρά... τις τελευταίες βδομάδες... Ξέσπαγα...! Μ' άρεσε και να ντύνομαι λατέρνα, να φοράω πολλά λιλιά μαζί, κολιεδάκια, σκατουλάκια, φούστα κλαρωτή... και να θυμιατίζω γυμνόστηθη μπροστά στην ανοιχτή μπαλκονόπορτα...! μεσάνυχτα...! Ε ρε γλέντια οι ματάκηδες και οι θεούσες! Απανωτά εγκεφαλικά!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τραγουδάει) Λάμπουν κόκκινες πιτσίλες... στα γαλάζια της φτερά...

ΜΗΤΕΡΑ: Τη νύχτα που 'σπάσαν τα νερά, μου 'χε έρθει να θυμιατίσω από νωρίς... απ' τις οχτώ λόγου χάρη... είχα και μια καλή κουράδα τυλιγμένη στο εξώδικο...! Και άκου σύμπτωση τώρα...! Έτυχε εκείνη τη μέρα να κάνουνε κάτι τραγόπαπες την περιφορά μιανής εικόνας ενός Αγίου και θα περνούσανε κάτω απ' το σπίτι μου; Φοβερό;! Φοβερό;! (ξεσπάει σε νευρικά γέλια)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τραγουδάει) Όλο τον καιρό γυρίζει... Όλο τον καιρό γυρίζει...

ΜΗΤΕΡΑ: Τις άκουσα από μακριά της φαλμωδίες-έπιασα στα ρουθούνια μου τις φτηνιάρικες κολόνιες που ρίχνανε οι γείτονες για να ραντίσουνε την πομπή-Βγήκα έξω αναμαλλιασμένη-με την κουράδα ανά χείρας-τρέκλιζα βρисиές!, βρисиές!-στερέωσα τα παραφουσκωμένα μου βυζιά στο κάγκιλο του μπαλκονιού και βλαστημούσα!-βλαστημούσα-Χριστούς!, Παναγίες!, Δισκοπότηρα...!- Χριστούς, Παναγίες, Δισκοπότηρα...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τραγουδάει) Όλο τον καιρό γυρίζει... και τα άνθη χαιρετά...

ΜΗΤΕΡΑ: Όλα τα κεριά σβήσανε, όλα τα κεφάλια γυρίσανε και με κοιτάζανε, φωνάζανε, «Τρελή!, τρελή! Αντίχριστη! Αντίχριστη!» Χτυπούσανε τα μηνίγγια μου! Τα σάλια μου πεταγόντουσαν σαν πίδακες! Και πάνω στην έκσταση, πάνω στην τρέλα, ένωσα στην κοιλιά μου τις σουβλιές, σα να με μαχαίρωνε την ώρα εκείνη η ίδια μου η βέβηλη μανία! Το πάτωμα ανάμεσα στα πόδια μου είχε γίνει μουσιδι-μουσιδι! Έσκυφα και το 'γλυφα! Το 'γλυφα!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τραγουδάει) Πότε κάθεται στο ένα... πότε φεύγει και πετά...

ΜΗΤΕΡΑ: Μ' είχανε πιάσει οι πόνοι, στο μπαλκόνι θα γεννούσα, δεν μπορούσα να πάω αλλού! Στο μπαλκόνι, με την πομπή από κάτω, σταματημένη, σε κατάσταση αμόν! Τι ευτυχία...! Τι άγρια ευτυχία...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τραγουδάει) Κι όταν έρθει ο χειμώνας... Κι όταν έρθει ο χειμώνας...

ΜΗΤΕΡΑ: Κάθε κραυγή μου κι ένα κρύσταλλο που θρυμματιζότανε στον αέρα... Δεν είχα οπτική επαφή με τους από κάτω, άκουγα όμως τις φωνές τους, τις προσευχές τους, τα αναθέματα...! Ψυχορραγούσα, με συντάραζε ολόκληρη ο παλμός της ζωής κι αυτοί με καταπίνανε με το μίσος τους... Με καταπίνανε, έκλεινα τα μάτια και φανταζόμουνα τα στόματά τους-τα στόματά τους σαν τεράστιους μαγνητικούς τομογράφους, σαν φούρνους των Ες-Ες να με καταπίνουν...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τραγουδάει) Κι όταν έρθει ο χειμώνας... πέφτει κάτω και ψοφά...

ΜΗΤΕΡΑ: Έβγαινε από μέσα μου κάτι μπλαβί, πόντο τον πόντο... Πρώτη σπρωξιά-κεφάλι-δεύτερη σπρωξιά-ωμοπλάτη-τρίτη σπρωξιά μία ανθρώπινη μάζα λουσομένη με βλέννες και με αίματα, σπάρραζε ξαπλωμένη πάνω στους μουσαμάδες...! Κοίταξα επίμονα τον ουρανό, που ήταν το αστέρι της Βηθλεέμ;! Που ήταν την ώρα εκείνη να με φωτίσει;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει)* Κι όταν έρθει καλοκαίρι... ζωντανεύει και πετά...

ΜΗΤΕΡΑ: Άγγιξα τη μάζα διστακτικά με τα δυο μου δάχτυλα, το δέρμα της τρεμούλιαζε σα ζελέ... ακόμα την ένωνε μαζί μου αυτός ο γόρδιος δεσμός... αυτή η μάνικα από κύτταρα...

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει)* Μια ωραία πεταλούδα... Μια ωραία πεταλούδα...

ΜΗΤΕΡΑ: Σύρθηκα προς το μέρος της, όπως μπορούσα, με τον κώλο... της άνοιξα τα πόδια... -αντιστάθηκε λίγο-αλλά είδα αυτό που ήθελα να δω-είχε μπουρδούκια- ήταν αγόρι!-αγόρι!-ένας Μεσσίας! Ένας Μεσσίας-ό,τι πρέπει για τα γίδια της πομπής!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει)* Μια ωραία πεταλούδα... σ' ένα πάγκο μια φορά...

ΜΗΤΕΡΑ: Άρπαξα το κλαδευτήρι που βρήκα στον κοντινότερο πάγκο και έκοψα το λώρο με μια ψαλιδιά...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(τραγουδάει)* Καμαρώνει και απλώνει... τα γαλάζια της φτερά...

ΜΗΤΕΡΑ: Στάθηκα όπως όπως στα πόδια μου, με ακατάσχετη αιμορραγία από κάτω, σήκωσα την αρσενική ανθρώπινη μάζα ψηλά να με βλέπουν όλοι τους!-ψηλά στα χέρια μου... ψηλά! Όπως σηκώνει ο τραγόπαπας το Ευαγγέλιο! Φωνές από κάτω! Τσιρίδες, περιπολικά! «Τι πας να κάνεις!» «Θα τιμωρηθείς!» «Σκύλα...! Βρώμα...!»

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: *(πάει να τραγουδήσει, η Μητέρα τον κόβει)*

ΜΗΤΕΡΑ: Μα εγώ ήξερα πως το απόλυτο δεν έχει ανάγκη από τίποτα. Ούτε από Θεό, ούτε από άνθρωπο, ούτε από πνεύμα, ούτε από αρχές, ούτε από ύλη, ούτε από συνέχεια.

ΜΗΤΕΡΑ: Τύλιξα τα δάχτυλά μου γύρω απ' το λαιμό του και στραγγάλισα το παιδί-το παιδί μου!- το στραγγάλισα μέχρι που άρχισε να αναβλύζει αίμα από τα μάτια και από το στόμα του...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (τραγουδάει) Λάμπουν κόκκινες πιτσίλες στα γαλάζια της φτερά...

ΜΗΤΕΡΑ: Μπροστά στα έκθαμβα μάτια όλων το στραγγάλισα κι ύστερα πέταξα το κουφάρι του απ' το μπαλκόνι. «Ας πάρουν τον Μεσσία που τους αξίζει!» σκέφτηκα, «τέτοιοι που είναι, αυτό τους αξίζει...» Τέλος, έπεσα λιπόθυμη, ανακουφισμένη, σαν έφηβη που ξαπλώνει μες τα χόρτα, ανέγγιχτη από τύψεις κι από ενοχές! Αχ!

(Η Μητέρα παύει απότομα να κατευθύνει ως μαριονέτα τον Πλανόδιο ως μαριονέτα με τις νοερές κλωστές και εκείνος πέφτει κάτω)

ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκηνή δωδέκατη

(Πλανόδιος και Μητέρα συζητούν χαλαρά σ' ένα παγκάκι, η κιθάρα βρίσκεται κάπου στο χώρο)

ΦΩΝΗ AUTO-TUNE (ακούγεται από κάπου): Το έθιμον της βρεφοκτονίας μολύνει τα χρονικά του κόσμου εις της πλέον μεμακρυσμένης εποχής, αν και διάφοροι εστάθησαν κατά διαφόρους αιώνας και τόπους αι αφορμαί της απανθρώπου πράξεως. Την σήμερον, αν και δεν ήναι πούποτε διά νόμου επικευρωμένη ή επιτεταγμένη η βρεφοκτονία, πολλαχού όμως συγχωρείται.

ΦΩΝΗ ΠΛΑΝΟΔΙΟΥ: (ακούγεται από κάπου): Θα με αυνανίσεις;!

ΜΗΤΕΡΑ: Σ' αυτή τη σκηνή θέλω όσο τίποτα να σε φωνάξω με τ' όνομά σου! Να σου πω «δεν υπήρξε ποτέ άρρωστο παιδί, Μάριε... Να συνοψιστεί όλη η ένταση της αποκάλυψης στο τελευταίο φωνήεν του ονόματός σου...! Δεν υπήρξε ποτέ άρρωστο παιδί!, μόνο εγώ υπήρξα που ήμουν βρεφοκτόνος.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Γιατί τόσο ψέμα; Γιατί;!

ΜΗΤΕΡΑ: Γιατί είχες ανάγκη να με κατανοήσεις κι εγώ ήμουν κάτι απλό...!

ΦΩΝΗ AUTO-TUNE (ακούγεται από κάπου): Το έθιμον της βρεφοκτονίας μολύνει τα χρονικά του κόσμου εις της πλέον μεμακρυσμένης εποχής, αν και διάφοροι εστάθησαν κατά διαφόρους αιώνας και τόπους αι αφορμαί της απανθρώπου πράξεως. Την σήμερον, αν και δεν ήναι πούποτε διά νόμου επικευρωμένη ή επιτεταγμένη η βρεφοκτονία, πολλαχού όμως συγχωρείται.

ΦΩΝΗ ΠΛΑΝΟΔΙΟΥ: (ακούγεται από κάπου): Θα με αυνανίσεις;!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δηλαδή όλο αυτό αναπαραστάθηκε, το ξανάφερα στη μνήμη μου, το ξανάζησα για να 'ρθεις εσύ τώρα να μου πεις πως απλώς σε κατέλαβε μια βακχική μανία; Δώσε μου τουλάχιστον μια εξήγηση! Κάνε με ή να σε μισήσω ή να σε λυπηθώ!

ΜΗΤΕΡΑ: (ενώ βάζει κραγιόν) Δεν υπάρχουν πιο άχρηστα συναισθήματα από το μίσος και τον οίκτο!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (δυσανασχετεί με επιφώνημα)

ΜΗΤΕΡΑ: (συνεχίζει να βάρφεται και να παινεύεται) Δικαιολόγησέ με κάπως, του στυλ: «Ζούσε σαν αυλική, ανίκανη ν' αντισταθεί στο καπρίτσιο της!» «Γαυτίζεται με την Αφροδίτη, την υγρή σελήνη που ωστόσο δεν φτάνει ως το σκοτάδι...!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Δεν μπορείς να μου δώσεις μια εξήγηση;!

ΜΗΤΕΡΑ: Όχι! Είναι κρίμα να το εκλογικεύσουμε...!

ΦΩΝΗ AUTO-TUNE (ακούγεται): Το έθιμον της βρεφοκτονίας μολύνει τα χρονικά του κόσμου εκ της πλέον μεμακρυσμένης εποχής, αν και διάφοροι εστάθησαν κατά διαφόρους αιώνας και τόπους αι αφορμαί της απανθρώπου πράξεως. Την σήμερον, αν και δεν ήναι πούποτε διά νόμου επικεκυρωμένη ή επιτεταγμένη η βρεφοκτονία, πολλαχού όμως συγχωρείται.

ΦΩΝΗ ΠΛΑΝΟΔΙΟΥ: (ακούγεται από κάπου): Θα με αυνανίσεις;!

ΜΗΤΕΡΑ: (ετοιμάζεται να φύγει) Λοιπόν, μπορώ να γυρίσω τώρα στο «οι νεκροί δεδικαίωται»;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (κοιτάζοντας μπροστά) Να γυρίσεις.

ΜΗΤΕΡΑ: Έχεις λεφτά για ψυχοθεραπεία έτσι;!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Ρε, άι στο διάολο!

ΜΗΤΕΡΑ: (γελάει) Αχ! Ωραία ήτανε...

(Γιαύση, η Μητέρα ετοιμάζεται να φύγει)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μια τελευταία φορά το νανούρισμα... για να ξυπνήσω...

ΜΗΤΕΡΑ: Ποιος φυσιολογικός άνθρωπος ξυπνάει με νανούρισμα;!

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Μη μιλάς! Δεν σε παίρνει!

ΜΗΤΕΡΑ: Σωστά! Από φα δίεση;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: Acapella!

ΜΗΤΕΡΑ: Εντάξει.

ΜΗΤΕΡΑ: . Σιγανά σε νανουρίζω

Bajuschki Bajú (Μπαγιούσκι Μπαγιού)

Και γλυκά σε ταχταρίζω

Bajuschki Bajú (Μπαγιούσκι Μπαγιού)

Έξω τρέχει καβαλάρης, τ' άστρα τον θωρούν

Φεύγει είναι διαβατάρης

Bajuschki Bajú (Μπαγιούσκι Μπαγιού)

Σαν μια μέρα κι εσύ φύγεις

Bajuschki Bajú (Μπαγιούσκι Μπαγιού)

Γι' άλλα μέρη ξεμακρύνεις

Πας του μισεμού

Κει στα ξένα μια εικόνα κράτησε στο νου

Της μαμάς που σ' αγαπούσε

Bajuschki Bajú (Μπαγιούσκι Μπαγιού)

Πάρε ύπνε το παιδί μου

Bajuschki Bajú (Μπαγιούσκι Μπαγιού)

Οι αγγέλοι στα φτερά τους μέσα το κρατούν.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΦΩΝΗ ΑΥΤΟ-TUNE (ακούγεται από κάπου, μετά το σκοτάδι): Το έθιμον της βρεφοκτονίας μολύνει τα χρονικά του κόσμου εκ της πλέον μεμακρυσμένης εποχής, αν και διάφοροι εστάθησαν κατά διαφόρους αιώνας και τόπους αι αφορμαί της απανθρώπου πράξεως. Την σήμεραν, αν και δεν ήναι πούποτε διά νόμου επικεκυρωμένη ή επιτεταγμένη η βρεφοκτονία, πολλαχού όμως συγχωρείται.

ΦΩΝΗ ΠΛΑΝΟΔΙΟΥ: (ακούγεται από κάπου): Θα με αντανίσεις;!

Σκηνή δέκατη τρίτη

(Σε ουδέτερο χώρο)

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ: (παίζει σαν μουσικό χαλί κάτω με την κιθάρα) Η Νάγια, η γυναίκα που γέννησε στο μπαλκόνι του διαμερίσματός της και στραγγάλισε το νεογνό της μπροστά στα έκθαμβα μάτια των πιστών που συμμετείχαν στην περιφορά της εικόνας του Αγίου Νεκταρίου, την ογδόη Νοεμβρίου του οχτώ, ήταν ο πρώτος μου έρωτας. Νάγια, ειρωνικά από το Παναγία...!

Φίλη της μάνας μου, πληθωρική, πάντα με ξεκούμπωτα ντεκολτέ. Μου έφερνε κουλτουρέ παιχνίδια και σοκολάτες βιενουά και με χάιδευε μητριακά στο στέρνο. Την κοίταζα με μάτια γλαρά στις επισιέψεις και έπαιρνα δουλειά για το μπάνιο. (εννοώντας τον αντανισμό)

Την είχα ερωτευτεί μέσα από τα λόγια των μεγάλων. Στα οικογενειακά τραπέζια, όλοι εξέφραζαν το θαυμασμό τους για το δυναμισμό, την ομορφιά και την εθελοντική της δράση σε κάποιον όμιλο κατά του παιδικού καρκίνου. Ειδικά αυτό το τελευταίο μνημονευόταν συχνά.

Μετά την βρεφοκτονία, βέβαια, το όνομά της αναφερόταν αποκλειστικά και μόνο προκειμένου να υπογραμμιστεί το παράδοξο, ανάμεσα στον πρότερο έντιμο της βίο και την κατοπινή ειδεχθή της πράξη...

Την περιβόητη νύχτα της ογδόης Νοεμβρίου την έζησα από κοντά, κλεφτά αλλά την έζησα... Είχα συνοδεύσει τη θεία μου στην περιφορά, κρατώντας ένα

κεράκι ανόρεκτα, με στόχο ζωής να κάψω τα μαλλιά της μπροστινής...
Ήμασταν, θυμάμαι, από τους τελευταίους.

Ξαφνικά η πομπή σταμάτησε. Στο παιδικό μου μυαλό ένας προβολέας φώτισε το μπαλκόνι του διαμερίσματος της Νάγιας. (Παύση) Νάγια, ειρωνικά από το Παναγία. Εκείνη ξεπρόβαλε γυμνή, μαινόμενη... Πριν προλάβω να δω πιο πολλά, η θεία μου έκλεισε σφιχτά τα μάτια με τη χούφτα της και με πήρε μακριά απ' το σημείο. Όσο απομακρυνόμασταν, ακούγαμε το πλήθος πίσω μας να αλαλάζει εν εξάλλω...

Όταν ξάπλωσα το βράδυ στο κρεβάτι, είχα στο κούτελό μου σημάδι από τη βέρα της θείας. Ωστόσο, τίποτα απ' ότι έγινε ή ειπώθηκε εκείνη τη νύχτα δεν με εμπόδισε να ονειρευτώ τη Νάγια, να την ονειρευτώ πάλι να με χαϊδεύει και το χέρι της να κατεβαίνει χαμηλά...

Τίποτα απ' ότι έγινε ή ειπώθηκε, εκείνη τη νύχτα ή στα μετέπειτα χρόνια, δεν με εμπόδισε να τη σκέφτομαι, να τη σκέφτομαι... Κι ας ήξερα πως μπαινόβγαινε στα ψυχιατρεία κι ας έμαθα μια μέρα, μετά από τόσο καιρό, από ένα post της αδελφής της στο facebook πως κρεμάστηκε...! Από θλίψη και από συνθλιβή...!

Ό,τι είδατε σήμερα δεν είναι παρά η νοερή μου προσπάθεια να την εκλογικεύσω, να την ανασυνθέσω μέσα από σκόρπιες μνήμες και πληροφορίες, να τη φέρω στα μέτρα μου, να φανταστώ πως θα ήταν σήμερα αν ερχόταν να με βρει, στα μέρη που κινούμουν εγώ, αν ερχόταν να με βρει φορτωμένη με ενοχές για την πράξη της, μ' ένα ψέμα στην άκρη της γλώσσας...

Ίσως και να την υποβιβάζω πλάθοντάς την απ' την αρχή, ίσως μ' αυτό τον τρόπο, να γιγαντώνω τη δική της και τη δική μου διαστροφή...

Δεν ξέρω, δεν σας ζητάω να καταλάβετε... Προφέρω μόνο τα λόγια των ξεφτισμένων ποιημάτων μου και της απευθύνομαι, εμμονικά, μηρυκάζω τη μορφή της και της απευθύνομαι πάλι και πάλι...

Γι' αυτό θυμάμαι, όσο μπορώ.

Γιατί όσο περνάει ο καιρός περισσότερο εμένα ξεχνάω, παρά εκείνη.

Εκείνη.

Εκείνη... και οι φωνές μας

Και οι φωνές μας παραμένουν

ανάμεσα στους κρότους

οι μόνοι αυτήκοοι μάρτυρες
αυτού του κάτι
Αυτού του κάτι που κάποτε
πιστέψαμε
πως υπήρξε.

ΤΕΛΟΣ